

אוצרות החיים

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

ה' באייר תשפ"ה | שבת קודש | גליון 147

פרשת תזריע מצורע

שני העניינים הנגזרים מן המצורע

וְרָאָה אֶת-הַנֶּגַע וְהֵנִיחַ הַנֶּגַע בְּקִרְיַת הַבַּיִת שֶׁקְעָרוֹת
וְקִרְקֵת אוֹ אֶרְמָמַת וּמִצְאֵהוּ שֶׁפֶל מִן-הַקִּיר:

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ד"ת
18:44	19:24	19:56	20:48
19:05	19:25	19:57	20:49
19:03	19:23	19:55	20:46
19:03	19:23	19:54	20:45

במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ו' אייר

ו. רבי יוסף מאיר מספינקא, תרס"ט | רבי אברהם ב"ר דוד פארדו חתן החיד"א | רבי אליעזר ב"ר שם טוב פאפו, מח"ס דמשק אליעזר | רבי מרדכי ישראל שירזלי מחכמי ירושלים | רבי לוי ב"ר גרשום הרלב"ג | רבי אברהם פרג'ון, תרס"ד | רבי חיים סתהון, מח"ס ארץ חיים, תרע"ו | רבי בן ציון כהן, מח"ס שפתי כהן, תשנ"ו | רבי ישועה אלמליח, דיין בתנ"ס מח"ס תנובות שדי, תשי"ח

יום שני - ז' אייר

ז. רבי שלמה אפרים לינטשין, מח"ס כלי יקר, שע"ט | רבי ציון ואטורי הדיין, מח"ס באר לחי, תרמ"ה

יום שלישי - ח' אייר

ח. רבי ישעיה פיק מחבר מסורת הש"ס | רבי דוד מלינובסקי ראש ישיבת אור התורה, תש"ם | רבי דוד חזקיה חזקיה, מח"ס קרן דוד, תשי"ג | רבי שאול כהן ראב"ד בגירא, תר"ח | רבי גרשון אריאלי, מח"ס תורת מלך | רבי זונדל קרויזר, אור החמה, תשע"ד | רבי אליהו אבא שאול, ר"י אור לציון (בן הדסה), תשפ"ב

יום רביעי - ט' אייר

ט. רבי יששכר חיים אבולעפיה | רבי שלום משאש, מח"ס דברי שלום | רבי משה גר משאן | רבי אביגדור קרא בעל ספר הקנה | רבי עוזי קלכהיים משגיח ישיבת אריאל, תשנ"ד | רבי אליהו דוד חמד, מתלמידי הרב שרעבי, מחו"ר ישיבת נהר שלום, תשע"ט

יום חמישי - י' אייר

י. עלי הכהן וחופני פנחס בנו, ב' תת"ע | רבי יצחק אייזיק יהודה יחיאל מקאמנא, מח"ס זוהר חי, תרל"ד | רבי יצחק אלפסי הר"ק, ד' אלפים תתס"ז, קבור במרוקו | רבי מיכאל יעקב ישראל רבה של וודוס, מח"ס שו"ת שנות ימין | רבי מאיר מרגלית תלמידו הבעש"ט, מח"ס מאיר נתיבים

יום שישי - י"א אייר

יא. רבי אברהם מסלונים, מח"ס בית אברהם | רבי נפתלי צבי מרופשיץ, מח"ס זרע קודש, התקפ"ו | רבי יהודה צבי מסטרטין תלמידו של השרף מסטרליסק, תר"ה | רבי אהרון פפויפר, מח"ס קיצושו"ע בהלכות בשר וחלב, תשנ"ג | רבי יעקב יואל גוטמן זצ"ל, משגיח ומנהל רוחני ביישוב "בית דוד" ו"חזון נחום" לצעירי. תשס"ג (הר הזיתים)

יום שבת - י"ב אייר

יב. רבי יוסף סוסו הכהן, מרבי גאבס, תש"מ | רבי מסעוד אביחצירא בנו בכורו של אביו יעקב, קבור בריסאני במרוקו, אבי הבבא סאלי, התרס"ח | רבי משה זרח אידליין, מח"ס אור לירשים, תקט"ו

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מיי"ר גדול המקובלים

שלושה 5 או כוואטסאפ

לעריכת אזכרות

בארחות צהריים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקדושים כולל תיעוד שישלח אליכם כוואטסאפ

שלושה 7 או כוואטסאפ

הידור מצווה

הכתיבה לספרי תורה, תפילין ועיונות בפיקודו של מיי"ר שילוח"א וכן כל ספרי מיי"ר

שלושה 5

תיקון נפטרם

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקירך ללא שמת טיספים

שלושה 7

קביעת פגישה למי"ר

אך ורק דרך הטלפון

שלושה 6

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך ללמוד התורה הקדושה להצלחת

בית הכנסת זמני תפילות ושירותי תורה שואל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים יתכן להקדיש לע"ז

תוללים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי הזוהר הימני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת הולכה וזמנית 2-3 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בחצאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה שלוחה 10

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | 03-55200004 | אורט ישראל 4-בת-ים

טכ"פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

ע"פ צחוק ישראלי 054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הרף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ו

קדושת האם משפיעה על הילד

בסוף פרשת שמיני אומר הפסוק: **"להבדיל בין הטמא ובין הטהור, ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל"**, ונסמך לו בפרשתנו, **"אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר"**. לימדנו מורנו ורבנו, רבי יוסף עדס זצ"ל בשם הגר"א, שלכאורה הפסוק **"להבדיל בין הטמא ובין הטהור"** היה צריך להמשיך באותו הסדר, **"בין החיה אשר אינה נאכלת לבין החיה אשר תאכל"**. מדוע, אם כן, אומר הפסוק **"בין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל"**? אומר הגר"א: **"להבדיל בין הטמא לטהור"**. כלל זה חוזר על עצמו אצל כל הבהמות והחיות, ומתי **"החיה הנאכלת והחיה אשר לא תאכל"**? זו היולדת, הגמרא אומרת במסכת **"יומא"**, שלמרות איסור האכילה ביום הכיפורים, אך אם אישה לפני לידה מריחה ריח של מאכל מגרה במיוחד, ואם הוא לא יינעץ לה, היא עלולה לאכזר את התינוק, הגמרא אומרת שצריך לחוש באזנה **"יום כיפור היום! אסור לאכול"**, אך אם היא לא מסוגלת, צריך לתת לה. היתה אישה שהריחה ריח מאכל, וכשחשבו באזנה כי יום הכיפורים היום, היא התרצתה ונמנעה מלאכול. הגמרא מספרת שהתינוק שנולד לה היה רבי יוחנן. לעומתה, היתה אישה אחרת שגם לה לחשו באזן, אך היא לא התרצתה ואכלה, ויצא ממנה שכתאי אצר פירי, שהיה רשע, וזהו שאומר הגאון מוילנא, **"להבדיל בין הטמא ובין הטהור"**. אישה יולדת מכונה **"חיה"**, ואם היא **"נאכלת"**, יוצא ממנה ילד טמא. לעומת **"חיה שאינה נאכלת"**, היולדת שנמנעת מלאכול כשאסור, ואז יוצא ממנה ילד טהור. יוצא, שסדר הפסוק הוא בדיוק כפי שהוא אמור להיות...

את הדרשה הזאת דרש גם חכם עובדיה יוסף בבית הכנסת **"שאוול צדקה"**. אחרי השיעור, שאלו אותו תלמידיו אם נכון הדבר שגם אצלו היה מעשה דומה, כשנולד ב"ב בתשרי ואימא שלו הריחה מאכל ביום כיפור, אך כשחשבו לה באזן **"שיום כיפור היום"** ואסור לאכול, היא התרצתה ולא אכלה. הרב אישר בפניהם את המעשה, והוסיף כי הדבר מרומז בפרשה, כי בסוף הפרשה כתוב שסך הפסוקים הוא כמניין **"צ"א"**, שהם בגימ' **"עבדיה"**, ומפטירין **"ב'יוסף"**, כשמו, **"עבדיה יוסף"**.

האדם בחיר הבריאה

עוד רואים בפרשה הקודמת, איך התורה מונה קודם את

וכמו שכתוב, **"אחור וקדם צרתני"** – עלה קודם במחשבתו של הקב"ה לברוא קודם את האדם, שנקרא **"קדם"**, כי קודם הוא לכל מעשה בראשית. אבל למעשה הוא נברא **"אחור"**, בסוף, אחרי כל שאר הברואים. האמת היא, שכל מה שיש בעולם, וכל מה שנברא בעולם, העליונים והתחתונים, הכל הוא בשביל האדם. איזה אדם? אדם ששומר תורה ומצוות, שהולך בדרך ה'. כל בתי החרושת, המפעלים, הכבישים, הכל בשביל היהודי, כדי שיוכל לשבת ולעסוק בלימוד התורה. תכלית הבריאה היא בשביל שיעסקו בתורה. כל תכלית יציאת מצרים היא להגיע למתן תורה, שבני ישראל יעבדו את הקב"ה. הקב"ה שעם ישראל, נזר הבריאה, יקבלו הכל מן המזון, ולכן ברא קודם את כל השאר, ורק בסוף יצר את האדם. אבל עכשיו, בזמן הגאולה, נראה נפלאות. הקב"ה יבער את כל אומות העולם. בבריאת העולם הם נבראו לפנינו. הקב"ה ברא אז את כל ה'סטרא אחרא', ועכשיו הוא יבער אותה תחילה, וישאיר רק את חסידי אומות העולם – שליש מבני אומות העולם שמיטיבים עם ישראל. מי שירצה לחזור בתשובה, ברוך הבא. אבל מי שלא יחזור בתשובה יהיה כבעיה. כבר עכשיו צריך להתחיל להתחזק, כי אנחנו כבר מתקבלים לכך. הנה, עכשיו בחודש אייר, הקב"ה הוריד שפע לעולם. בחודש אייר התחיל המן לרדת מהשמיים. בחודש אייר התחילה בארה של מרים לתת מים. מכיוון שגוף של האדם נברא מכוח המאכלות שהוא אוכל, כפי שלמדנו כעת, והכל עובר עיבוד וכיור, כשחלק מהמזון נהפך לדם והולך למוח וללב וכו', לכן חשוב שהאדם יאכל רק כשר, וגם לא הרכה אלא מעט – בלי תאוות וכלי בעיות וצרות, אלא שיאכל בקדושה ובטהרה. בפרט כשאדם קונה בשר ועופות, יבדוק היטב מה ההכשר. מאיפה זה בא? מי השוחטים? האם סתם יכניס אוכל לפיו? זה לא דבר פשוט. זה מאוד בעייתי. וכי הוא רוצה להכניס לפיו נבלות וטריפות, חלילה? צריך להזהר מאוד. מי שנוהר במאכלות אסורות, זוהי למעלות כבירות שאין כמותן בעולם. כל חכמי ישראל, כל קדושתם מכך מכך שהכינו את גופם להיות כלי ראוי לקבלת התורה.

השמירה על הפה

פרשיות תזריע-מצורע מלמדות אותנו שהאדם צריך לשמור על הפה כדי להישמר מנגע הצרעת. אמר רבי שמעון בר יוחאי: אלמלא הייתי בבריאת העולם, הייתי אומר לקב"ה שיברא לאדם שני

הבהמות האסורות באכילה, והקדימה ופרטה את כל דיני הטומאה בבהמה, בחיה, בעוף, בשקצים וברמשים. רק אחד כך, בפרשת תזריע, עוסקת התורה בנושא טומאת האדם: זיבה, צרעת, נגעי בגדים ונגעי בתים. מדוע הקדימה התורה טומאת בעלי חיים לטומאת נגעי בני האדם? הרי האדם חשוב מהבהמה? מובא במדרש: **"אמר רבי שמלאי, כשם שיצירתו של האדם במעשה בראשית הייתה אחר בהמה חיה ועוף, כך הדבר בדיני**

עונג שבת

טומאתו, שדיני טומאת בגדיו נתפרשו אחר טומאת בהמה חיה ועוף." צריך כאמת להבין מדוע בבריאת העולם הקדים הקב"ה את בריאת הבהמות, החיות והעופות, כולל כל בעלי החיים הטמאים, ורק לבסוף ברא את האדם. אלא, צריך להבין, שהארץ נבראה עם כל מיני סוגים של פסולת, ואז הקב"ה הוציא תחילה את הפסולת מהאדמה בבריאת החיות והבהמות הטמאות. אחר כך, הוא הוציא את הבהמות הטהורות, ורק בסוף הוציא מהאדם המטוהרת את המוכרח שכמוכח, האדם בחור הבריאה, שהגוף שלו טהור ויכול להפוך כלי לקבלת הנשמה וכוחות הטהרה. ואז, **"ויפה באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה"**. כלומר, בגלל הבריאה המתוקנת יכול האדם להיות **"לנפש חיה"**. ממש פלא פלאות.

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

המתעסקים בה נטמאים, אך האפר שלה מטהר. כל זה בעצם גזירת הכורא. גם הדיינים, השופטים, שמוציאים מיד האדם קניינים שלא הגיעו אליו ביושר ובדין. לדוגמה, קורה שאדם הרוויח כסף או בטעות לקח כסף מחברו, והוא בא לבית הדין, ובית הדין מוציא ממנו את הכסף הזה. לפעמים מדובר ב-10,000 שקל ולפעמים זה 100,000 שקל, ואומרים לו לשלם. הוא חושב שהוא מפסיד, אבל כשהוא מציית לדיינים יקרה דבר הפוך ממה שהיינו חושבים, והכיס שלו יתברך. אם הוא לא ישלם כהוראת הדיינים, אלא ישאיר אצלו כסף מזול, לא תשרה ברכה בכסף הזה ובסוף הוא יהיה עני. אם הוא ייתן, הוא יתעשר, כי הכל הולך עפ"י האמת.

בחדש אייר גילה הקב"ה את אהבתו הגדולה כשהוריד לנו את המן, וגם נתן לנו את בארה של מרים, שממנה היו לנו מים זכים. השבוע היה יום פטירת מהרח"ו, וידוע שרכנו האר"י לקח את מהרח"ו לים הכינרת, ושם באמצע הים אומר לו "אתה רואה? כאן זו בארה של מרים!" לרכנו האר"י היה "תרבוש". הוא הוציא את ה"תרבוש" ומילא אותו במים, ואמר לרכנו מהרח"ו "תברך, ותשתה את המים", ומאו הוא הפך לאדם אחר, ויותר לעולם לא שכח את תלמודו. חודש אייר מסוגל גם להביא כליה על כל אויבי ישראל. כשהיושע הכניס את עם ישראל לארץ ישראל, זה היה בחודש ניסן. בחודש אייר התחיל עם ישראל להילחם ולכבוש את ארץ ישראל, וכל אויביהם נכנעו לפניו ברגע. לכן אומר רבי שמשון מאוסטרופולי, שחודש אייר מסוגל לנצח בו במלחמות, כש"אייר" הוא גם ר"ת "אויבי ישובו יבושו רגע". צירוף השם "יהוה" הוא ר"ת "יתהלל המתהלל השכל וידוע", ולכן חודש אייר מסוגל להביק בו את סודות התורה.

רשב"י

בחודש הזה, ב"ח לחודש, יש לנו את החג הגדול, את ההילולה הגדולה של רבי שמעון בר יוחאי. כתוב ש"בן שמונה עשרה לחופה". למה הכוונה? על דרך הדרש, יש בנים ויש עבדים. מי שלומד את תורת הסוד, והולך בדרך השם ולומד תורה לשמה, נקרא "בן" אצל

פיות - האחד שבו ידבר רק דברי תורה, והשני עבור דיבורי חולין, ככל ענייני העולם. למה הכוונה "ענייני העולם"? אדם שצריך לקנות במכולת, צריך לקנות בגדים, וצריך לתקשר עם הילדים שלו וכו' - אבל ח"ו לא דיבורי לשון הרע. ממשיך רשב"י ואומר: עכשיו, שראיתי שלאדם קשה להסתדר גם עם פה אחד בלבד, מה היה קורה אם היו לאדם שתי פיות?

חשוב מאוד גם שהאדם יחנך את ילדיו היטב. השטן בא לבית כנסת אחד וחילק לילדים סוכריות... אבל חינוכו שם את הילדים שכל דבר שנותנים להם, דבר ראשון הם בודקים את ההכשר. נישג אחד הילדים אל אביו לשאול אם הסוכריה כשרה, ולתדהמתו גילה שהיא אינה אלא כדור נפתלין, זה ששמים בארון הבגדים כדי להרחיק חרקים. האיש שחילק את ה"סוכריות" צבע אותן בצבעים מושכים, כדי להטעות אותם ולגרום להם לחשוב שאלה סוכריות... הילד שנתן לאביו לבדוק את ההכשר, הציל למעשה את כל הילדים. זו ילד שחינוכו אותו לא לאכול סתם, אלא שצריך לבדוק כל דבר אם הוא כשר, ואם באמת מותר לאכול אותו.

חודש 'אייר'

חודש אייר מכונה בתורה "החודש השני", מכיוון שהוא שני לניסן, ראש החודשים. בספר מלכים חודש אייר מכונה גם בשם "חודש זיו", על שם זיווה של השמש, שבחודש הזה היא מאירה בכל זווה, אך עדיין אינה לזהטת כמו בחודשי הקיץ המאוחרים יותר. עוד סיבה שהוא נקרא "חודש זיו", היא שבתרגום פירוש המילה "זיו" הוא "ניצן" - "הניצנים נראו בארץ" זו התקופה שבה הניצנים מתחילים לכבצץ ולזקוף את ראשיהם. אם אדם לא ברך 'ברכת האילנות', שאותה יש לברך בחודש ניסן, הוא יכול לברך בחודש אייר, אך כלי שם ומלכות. מזלו של החודש הוא 'שור' - "שור אוכל עשב" - והחודש הזה הוא החודש האחרון בחודשי

כשבני ישראל יצאו ממצרים, הם הגיעו בראש חודש אייר למרה, שם נעשה להם נס גדול כשהקב"ה המתין להם את המים המרים, אחרי שאמר למשה רבנו לקחת גזע עץ מר ולהשליכו לתוך המים המרים, ונמתקו המים. לומר לך, כי לא המר הוא מר ולא המתוק הוא מתוק, אלא הכל על פי דבר ה'! מי שאמר למתוק שימתק, יאמר למר וימתק, כי הכל בידי השם. עוד נאמר שם בראש חודש אייר: "שם שם לו חוק ומשפט, ושם ניסרו", כי באותו היום ניתנו 'צו' פרשיות מן התורה - ביניהן שבת ודיינים ופרה אדומה. הכל מאותה הוראה שיימתקו המים. איך נמתקו המים כמורה? על ידי עץ מר. עכשיו תראו דבר פלא! כשבת לא עושים שום מלאכה, אלא רק נחים. הקב"ה אומר לאדם: שב, תנות, תאכל ותשתה ותענג את השבת, ובזכות זה כל השבוע שלך יתברך. יש יותר טוב מזה? כך גם פרה אדומה - כל

הודעה משמחת

בשעון קיץ מתקיים בישיבתנו

מניין ערבית בשעה 20:00

לאחר שיעורו של מורנו הרה"ג דן גבאי שליט"א

ברונים הבאים

בימי שלישי בלבד מתקיים מניין מנחה וערבית בשעה 19:00

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמם ויחיהם בכריאות
ושובע שמחות אמן

ייוולדו לכם ילדים." וכך היה. כלומר, רבי שמעון בר יוחאי אומר: "האהבה הגדולה היא התרופה." זו הסיבה שנתנו לרבי שמעון מהשמיים כוחות עצומים, כי היתה לו אהבה גדולה.

כך היה גם מעשה בנוכרי אחד שבא לפני שמאי ואמר לו: "גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה על רגל אחת." דחפו שמאי עם אמת הבנין, כי חשב שהבקשה שלו לא הגיונית. הלך אותו נוכרי אל הלל, ואמר לו הלל: "דעלך סני, לחברך לא תעביד. זה כל התורה." איך ייתכן ש"ואהבת לדעך כמוך" זה כל התורה? אבל זה ממש כך! כי כשחברים לומדים יחד ויש ביניהם אהבה ואחוזה, אם יש אחד כזו, למשל, ויש לו מצות ברכת כהנים, שאותה אין לישראל, והשני יש לו מצוות שרק לוי יכול לקיים, וכל אחד יש לו את המצוות שלו שזכה בהן, בכך שהם אוהבים ודבקים זה בזה, הם מתאחדים יחד וחוכים לקיים יחדיו את כל התורה כולה. העוסק בתורה, כאילו מקיים את כל התורה כולה, שכתוב "ונשלמה פרים שפתינו". כל פעם שעוסק בהלכה או במצווה, מעלה עליו הכתוב כאילו קיימה.

רבנו האר"י הזהיר, שלפני שאדם מתפלל, יקבל עליו מצוות עשה של "ואהבת לדעך כמוך", כי המצווה הזו כמו יוצרת "שביל" שדרכו כל התפילות עולות למעלה ומתקבלות בשמיים. אמרו רבותינו: "מוטב לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש, ואל ילכך פני חברו ברבים", אלא יאהב את חברו.

במסכת כתובות, הגמרא מספרת על מר עוקבא שהיה לו עני בשכונתו, ומר עוקבא היה שם לו כל יום ארבעה זוזים על מפשץ ביתו. יום אחד אמר העני: "אני רוצה לראות מיהו האיש שעושה לי את הטובה הזאת..." באותו יום התאחד מר עוקבא, וכאה אשתו לזאת את הצדקה לשכן העני. כיוון שראה העני את צילם נופל על דלת ביתו, יצא החוצה לרדוף אחריהם. שניהם התחילו לכרות, אך הגיעו למקום ללא מוצא. כלית ברירה, הם קפצו לזרוע תגור רותח שהיה שם, וכנס לא קרה להם

משולחן המלך

שסודות התורה היו בנגלה בדורו של רבי שמעון. כל חברים דלא רחמינן אילן לאילן, גרמין דלא לילך באורח מישור" - כל החברים שלא אוהבים אלו את אלו, גרמים שלא ילכו בדרך הישר. אתם יודעים, יש דרך "ישרה", שבה האדם אינו נוטה מדי לימין וגם לא לשמאל. הרמב"ם אומר, שדרך האמת היא דרך האמצע, שכל הוזהב. שאדם לא יהיה גאוותן, אבל גם לא טוב להיות יותר מדי עני - תלוי באיזה מקום נמצא האדם. ככלל, צריך לאהוב את החברים ולהיות מעורב ביניהם, ולכן הוא אומר שצריך שיהיו "כאיש אחד בלב אחד".

במדרש "שיר השירים" מובא מעשה באישה אחת בעיר צידן, שהיא ובעלה היו אוהבים מאוד זה את זה, אך למרות שכבר היו נשואים עשר שנים עוד לא היו להם ילדים. הם באו לרבי שמעון, ואמרו לו שהם רוצים להתגרש, כי הבעל מאוד רוצה לזכות לילדים. אמר להם רבי שמעון: "כשהתחתנתם, נכון עשיתם חתונה בן אירועים? איזו שמחה! איזה סעודה! אני רוצה שגם את הגידושים תעשו כך בשמחה. תכינו סעודת מלכים, תביאו יין משובח... וכך היה. הם ערכו מסיבה גדולה. הבעל שתה הרבה והשתכר, ואז אמר לגרושתו: "את יודעת מה? תבחרי לך את החפץ הכי יפה והכי חשוב שיש פה בבית, ואותו תיקחי חזרה איתך לבית אביך..." מה עשתה? כיוון שהיה שיכור, היא אמרה לעבדים שלה: "תרימו אותו עם המיטה ותביאו אותו אליי הביתה." בכזו, שאל אותה: "בתי, היכן אני נמצא?" ענתה לו: "אתה אמרת לי לבחור את הדבר הכי משובח שיש בבית, ואותו אקח איתי. והדבר הכי יקר לי בבית הזה הוא אתה!" חזרו השניים לרבי שמעון, שאמר להם: "אם כך, החזר את גרושתך, תינשא לה בחזרה, והפעם

הקב"ה. מי שרק לומד פשט נקרא "עבד". מי שלומד זוהר והוא בכחית "כ", יכול לבוא ביום ח"י לחופה אצל רבי שמעון בר יוחאי, שכת' "בן ח"י לחופה". ביום ח"י בחודש הזה גילה רבי שמעון בר יוחאי את כל סודות התורה. אלו דברים גדולים היו במעמד הזה! השמש לא שקעה ביום י"ח ב'אייר, כי רבי שמעון בר יוחאי אמר לה, "תמשיכי להאיר ולזרוח לעם ישראל. אל תשקעי לפני שאני מסיים לגלות כל מה שאני רוצה לגלות היום." כל זה היה מאהבתו של רבי שמעון לתלמידיו ולעם ישראל. אהבה אדירה הייתה לו, אהבה גדולה, אהבת אין סוף שאין כמוה.

הדבר הגדול שרבי רבי שמעון בר יוחאי עשה עם התלמידים שלו, שהוא לא היה קורא להם רק "תלמידים", אלא "חברים" - "חברייא קדישא", "חברים קדושים". כל זה, כדי להראות לכולם ולהשריש בהם, שכולם חברים וכולם אוהבים זה את כאיש אחד בלב אחד. כולם נאמנים וכולם אוהבים, כל אחד בדרכו. "פתח אליהו" נרמז על כך: "כל מאן דאפריש חד מן חברה, כאילו אפריש כך" - כלומר, אם יש פירוד בין אדם לחברו, זה כאילו יוצר "פירוד" אצל הקב"ה, ח"ו. כתוב ב"זוהר הקדוש", ח"ב ב'שמות' דף ק"ק, שכשהיו באים חבריו של רבי שמעון לפניו, היה אומר להם: "בואו בנים קדושים, בואו אוהבי המלך, בואו אוהבי, בואו האוהבים זה את זה." זאת, כדי להשריש בהם כל העת את האהבה הגדולה.

אהבת חברים והשלום

מסופר בזוהר הקדוש דבר מפחיד, איך שרבי שמעון כל כך רצה שתלמידיו יאהבו אחד את השני, "דאמר רבי אבא: כל אילן חבירא דלא רחמינן אילן לאילן" - כלומר, כל אלו החברים שחם ושלום לא אוהבים אלו את אלו - "אסתלקו מעלמא עד לא מתא זמניהו", היו מסתלקים מהעולם בטרם זמנם. **מי שאין לו אהבת חברים, מסתלק מן העולם...** "כל חבירא ביומוי דרבי שמעון, רחימו דנפשא ורוחא הוה ביניהון" - כלומר, בימיו של רבי שמעון, כל החברייא היו אוהבים בלב ובנפש, "ובגין כדרא דרבי שמעון באיתגליא הוה" בגלל

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ב' יאב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקיר ק פלוני

היקיר ע"ה פלוני אלמוני חייו יתיר שיוכת לשפעה ברכה
הצלחה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה.
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתיחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

עובדיה לווה כסף מזוהרם בן אחאב, ויורם לא סיפר לאביו ולא דיבר לשון הרע.

אור האמונה

כמה צריך האדם להתחזק כדי שיצליח להתמיד בעבודת ה' ובלמוד התורה? מה שצריך זה אמונה. במהלך חייו האדם טרוד במרוץ אחרי הפתרון וכו'. כלונה-פארק יש "מערת שדים", זוהי מערה חשוכה שאליה נכנסים הילדים בתוך קרונות רכבת. המערה מלאה בקולות של חיות מפחידות, אריות ודובים המשמיעים שאגות ונהמות. לא רק ששומעים, אלא גם רואים תמונות של החיות עם העיניים המפחידות. כל זה בחושך, וכשהילדים עוברים במערה הם פוחדים וצורחים. יום אחד, כשהילדים יצאו החוצה מהמערה, ככה אחד הילדים, שאל אותו האחראי מדוע הוא כוכה, והילד ענה שנפלה לו הכיפה בפנים והוא רוצה אותה. ענה לו השומר: "הכה קצת, ועוד מעט אכנס יחד איתך ונביא את הכיפה". אך הילד התעקש: "לא! אני לא רוצה להיכנס יותר למערה הזאת. אני מפחד! השומר אמר לו לא לפחד. הוא תפס את ידו ונכנס איתו למערה. השומר הדליק את האורות, ואז הילד ראה שהדובים לא אמיתיים, וכך גם האריות ושאר החיות. הכל בעצם כובות עם עיניים מבריקות ולבושי סמרטוטים. הילד הבין שהוא סתם פחד מהם וככה... למעשה, מה היה ההבדל בין הכניסה הראשונה למערה לכניסה השנייה? העובדה שהדליק את האור! כך הוא ראה את האמת. כשאדם יודע את האמת, החיים נעימים יותר. אנחנו נמצאים פה בעולם ב"מערת שדים" מלאת ניסיונות, חששות, פחדים, האדם דואג כל הזמן מה יהיה, והוא משווה את עצמו לפלוני ולאלמוני. אך האמת היא שהכל דמיונות והכל הבלים. רק צריך להתחזק באמונה גדולה בבורא העולם, תדליק את האור במערה שלכם, ותראו שהכל הבל הבלים...

תלוי איך אתה מסתכל

הסבא מנוכההרדוק' סיפר על עני גלמוד אחד שהלך בדרך ביום השבת, פתאום, הוא הבחין בתיבה ובתוכה אוצר, שמישהו שכח בצד הדרך. ניכר היה כי יש בפנים מאות אלפי דולרים, אבל עכשיו שבת! איך אפשר לקחת את זה? הרי זה מוקצה. חשב העני והפך בדעתו, כשהוא מנסה למצוא פתח והיתר. אולי בגלל דוחקו הרב יהיה

כלום. הרגליים של מר עוקבא התחילו קצת להתחמם, והוא הרגיש שהוא לא מסוגל להישאר עוד. כשראתה זאת אשתו, אמרה לו: "כבוד הרב, שים את הרגליים שלך על הרגליים שלי, כי לי לא שורף כלום." שאל אותה: "איך זה שאת לא הרגשת את החום?" אמרה לו: "אתה יותר צדיק ממני, אך כשבא אליי אדם עני, אני מיד נותנת לו לאכול, ורק אחד כך נותנת לו את הכסף שדרוש לו."

אחדות עם ישראל

סיפר ר' נפתלי מרדכי, שכילדותו היה לומד ב'חידר', ושם הרבי לימד אותם שכל מקום שכתוב שני יו"דן זה שם הוי"ה (כמו בסידורים של האשכנזים). המשיך רבי נפתלי וסיפר, "כשראיתי ניקוד שווא, קראתי גם אותו כמו שם השם, אך מיד תיקן אותי הרבי ואמר לי שזה לא שם השם אלא ניקוד 'שווא'. הוא אמר לי, אם אתה רואה שני יו"דן (ביידיש "ייד" זה "יהודי") אחד לצד השני, בלי שאחד מתנשא על רעהו, הרי זה שם השם. כלומר, יש פעמיים "אהבה", שהיא בגימטריא שם הוי"ה (עשרים ושש). אך אם הם אחד מתחת לשני, יש בנייהם התנשאות ופירוד, שם אין מקום להשראת השכינה.

כתוב במדרש: "חבור עצבים אפרים, הנח לו" - כשעם ישראל מחוברים ומאוגדים, גם הקב"ה מחובר איתם, וכשהם יוצאים למלחמה, הם מנצחים. לא זו בלבד, אלא אפילו בדורו של אחאב ואיזבל, שהיו אנשים רעים וחטאים שאין כמותם, בכל זאת היו מנצחים, כי היתה אחדות בעם, והיו אוהבים זה את זה ולא דיברו על לשון הרע אחד על השני. מסופר במדרש, שאחאב הרשע הרג את כל נביאי השם, חוץ מאוזן משפחות נביאים שהחביא עובדיה הנביא, והיה מכלכלו. לשם כך היה

צדיק באמונתו חייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאברי המוסדות

השבוע נקרא בפרשה על חומרת עון לשון הרע אשר כתבו חז"ל רבות על חומרת איסור זה, הגמרא במסכת ערכין כותבת "שכל המספר לשון הרע כאילו כפר בעיקר" ועלינו להבין מה הסיבה אשר חומרתו לכאורה נראית יותר מכל עבירה אחרת? וכן יש לשאול מהי הסיבה שאדם אשר דיבר לשון הרע וקיבל צרעת, אחר כל התהליך של הטהרה שהוא עובר שהוא מנוהג מחוץ למחנה שבעה ימים אחרי הכל, הכח מגלח ומוציא את כל שערו וכו' וכן נטהר, ויש להבין למה אחרי שכבר עבר את כל התהליך הנ"ל והתכוז מספיק, מה צריך להוסיף לו עכשיו שיחזור לביתו ולקרוביו קרוב? והגאון הבן איש חי זצ"ל כתב על כך תשובה ובתשובתו יתבאר לנו שתי השאלות ששאלנו

והביאור הוא שהרי הסיבה שאדם מדבר לשון הרע על הוולת, אינו אלא משום שאדם זה הויקו או פגע בו וכיוצא בזה, ובתוצאה מכך אדם זה מוטרד לעצמו מחמת שנאתו עליו לספר עליו לשון הרע ולספר בגנותו, ויסוד זה מקורו ושורשו בחיסרון באמונה בהשם יתברך שאותו אדם אינו פועל מכח עצמו אלא שליח של השם יתברך לטובת האדם, משום הכי כל כך חמור איסור לשון הרע משום ששורשו באמונה בהשם יתברך, וזה גם הסיבה שהתיקון שלו אחרי הכול הוא להתגלח משום שאדם יש לו הרבה שערות בראשו קשה לו להבחין את השורש של כל השערה וכאשר האדם מגלח את כל שערות ראשו אז נגלה לפניו שלכל שערה יש שורש וניקה בפני עצמה, וכיון שהוא דיבר לשון הרע על פלוני וכו' משום שהוא חושב שאדם הזה הויקו וכו' באה התורה ואומרת לו תתגלח ותיריד את כל השערות ואז תבחין ותראה איך כל שערה יש ניקה בפני עצמה ועל ידי זה תבין שגם אצלך הכול מנוהל בהשגחה פרטית ומבודדת ללא תוספת וללא מגרעת, אלא מה שהשם קבע לאדם זה מה שהאדם יצטרך לעבוד גם בלי רצונו,

הבה נשאב מכאן כוח ונתחזק במיוחד בתקופה זו אשר אנו אכלים על הסתלקותם של תלמידי רבי עקיבא, אשר לפי דרגתם עניינם היתה צרה אחד בשל השני, אשר גם זה שורשו ומקורו בנפילה באמונה, הבא נתחזק ביסוד זה ועל ידי כך פחות נדבר לשון הרע פחות ניכשל בשנאת חנם,

שנזכה לעבוד באמונה שלימה אמן ואמן

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים ברכי
התעלות "במידות טובות" ותעלות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאבירי העיסודות

חשיבות הדיבור

כפרשת השבוע נאמר: "זאת תהיה תורת המצורע" ורבותינו דרשו את המילה מצורע כנוטריקון של מוציא שם רע – **זאת תהיה** – זה יהיה **תורת המצורע** – העונש של מוציא שם רע [אדם המעליל על חברו דברי רשע שלא עשה] – שעונשו שיקבל צרעת נוראה בטפו.

מסופר על הגאון ר' **משה פינשטיין** זצ"ל שפעם אחת הכין לעצמו כוס נס קפה, ניגש לעמדת ההכנה ושם היו שני בקבוקי חלב משני חברות שונות, לשני בקבוקי החלב היה כשרות מהודרת ובאמריקה נהגו היהודים החרדים לשותות משניהם, הרים ר' משה את אחד הבקבוקים ואז הניחו מידיו ולקח מהבקבוק השני ומזג לעצמו לקפה.

אדם אחד שראה את פעולתו של הרב חשב לעצמו: "כטח הרב לא סומך על הכשרות של החברה של הבקבוק הראשון, ומסתמא יש בעיה בכשרות זו".

לא היסס ולא טרח לברר את העניין והלך ופרסם את הדברים שראה.

השמועה פרסה לה כנפים ומפה לאוזן הרברים הגיעו לאנשים רבות עד כדי כך שמכירות החלב של החברה המדוברת ירדו באופן רציני.

החברה החלה בבדיקות בקרה – מדוע המכירות ירדו? עד שנודע להם שגדול הירידה הרב פינשטיין לא שותה מהחלב שלהם ולכן הרבה כבר לא דוכשים מהם.

עשו הם את דרכם לרב פינשטיין ופנו אליו ושאלוהו: "הרב מה דופי יש בחלב ובכשרות שלנו שהרב לא שותה ממנו?"

הרב לא הכין על מה הם מדברים שהרי הוא עצמו שותה מהחלב שלהם וסומך על כשרותו המהודרת, הרב אמר להם את הדברים והוסיף שהיום שותה בבוקר מהחלב שלהם ואם הם רוצים הם יכולים לפתוח את המקרר ולראות.

ניסה הרב להיזכר על מה מדברים ולמה הם חושבים שהוא לא שותה מהחלב, ואז נזכר במעשה שהרים את הבקבוק שלהם והחזירו: "אני יגיד לכם את הסיבה, באותו הזמן הרמתי את הבקבוק שלכם והוא היה ריק ולכן החזרתי אותו ולקחתי מהבקבוק השני שהיה בו חלב".

ראו עד היכן יכול להגיע עניין דיבורו של האדם – עד כדי שחברה גדולה מפסידה כסף רב מדיבור שכלל וכלל לא נכון.

כמה חובה עלינו להזהר בדיבורנו [וכ"ש בדברים שאינם נכונים ומדויקים כמו במעשה המסופר של טרח ובירר היהודי את הדברים עם הרב, לא היה קורא הנק העצום שגם בדיבוריו].

עוד מעשה, סיפר ר' **מיכל יהודה לפקוביץ** זצ"ל שכיהותו בחור היה סנדלר אחד בוילנא שנכנסה אליו אשה וביקשה שיתקן לה את הנעל כמו שצריך. "כי הייתי אצל סנדלר פלוני והוא לא תיקן לי טוב לכן אני מבקשת ממך שתקן לי כמו שצריך". התייעס הסנדלר ממקומו ואמר לה: "גברת צאי בבקשה מהתנות שלי, אני לא מתקן לך את הנעל כי את מדברת לשון הרע".

שנחה לדבר דיבורים טובים בהיות ובשמוחה, אמן.

משולחן המלך

את המתנה הכי יקרה בעולם, את התורה, האדם צריך להכין את הכלי הכי מפואר, כלי הראוי לקבלת התורה. דהיינו, שיהיה האדם בעל ראות שמיים ומידות טובות.

אמרו רבותינו: "**כל המפסיק דבר אחד ממשנתו, הרי זה מתחייב בנפשו**". למה הכוונה "**דבר אחד**"? הסבירו רבותינו, ש"אחד" זה הקב"ה, אחד יחיד ומיוחד. אם אדם מפסיק ממשנתו ב"דבר אחד" – כלומר, הוא לומד, אך לא שם את השכינה לנגד עיניו, והלימוד שלו הוא בלי יראת שמיים, "הרי זה מתחייב בנפשו". כשאדם לומד, צריך שזה יהיה בכל ליבו ובכל נפשו ובכל מאוודו. הוא צריך להיות כלי לקבלת השראת השכינה. לדוגמא, אדם צריך להיות וותן. צריך שלא יהיה כעסן, אלא ידע שהכל בא מהקב"ה.

הרב אברהם דב אויערבאך זצ"ל היה רבה של טבריה. אביו היה רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. כשהרב דב חיות את בנו, הזמינו לחתונה טבח שיכין את האוכל, אך הדגים שהכין היו מקולקלים. האנשים יצאו ממזמרים, כי זו היתה המנה היחידה שהיתה באירוע, כפי שהיה נהוג לפני שישים-שבעים שנה. נכנס המחזות של הרב אויערבאך לבעל האולם ואמר: "אני לא יודע מה יאמר לך המחזות שלי. יכול להיות שהוא לא יהיה מרצה ולא ירצה לשלם, אבל אני לא רוצה כאן מחלוקת. אני מעדיף לוותר בממוני ולתת לך את כל הכסף. למרות שקבענו להתחלק חצי-חצי בחוצאות החתונה, אשלם לך גם את החוב של הצד השני, העיקר שלא יהיו מחלוקות". אמר בעל האולם: "הרב אויערבאך כבר הקדים אותך ושילם את כל הכסף!..." כך מתנהגים גדולי ישראל שרוצים לעשות נחת רוח לבורא עולם, ושרק לא יהיו מחלוקות.

לגאון מוילנא היתה אהבת תורה אדירה, והיה יושב מבוקר עד בוקר ועוסק בתורה. הוא מאוד אהב ללמוד בספר "מסילת ישרים" לרמח"ל, באומרו ש"אין כמונו בעולם, אם הרמח"ל היה חי בזמני, הייתי הולך ברגל עד איתליה כדי לקבל את פניו!"

מותר לו לקחת את זה באופן כלשהו? כך הוא חכך בדעתו דקות ארוכות, עד שחלף שם אדם אחד ואמר לו: "אתה יודע כמה אנשים עמדו כאן כמוך?" כל השטרות שבתוכה מזוייפים!... שמע זאת העני, ופתאום כל החלומות על העושר פרחו והלכו להם...

אדם אחד נכנס לדופא. שאל אותו הרופא: "איפה כואב לך?" הצביע האיש על כתפו, ושחרר מפיו אנחת כאב. אח"כ הצביע על רגלו, ושוב נאנק מכאב, וכך, איפה שהוא נוגע, הוא צועק מכאבים. אמר לו הרופא: "טיפש אחד! זו האצבע שלך שנשברה!... ככל המקומות האלה שבהם נגעית, אין לך כלום. פשוט שברת את האצבע....

כך גם תלוי הדבר במשקפיים שהואדם לובש. אם העדשות כרות, הוא רואה הכל שחור. אם הן צהובות – הכל צהוב, ואז הכל שמח ויפה. צריך לזכור שהכל בא מעילת העילות וסיבת הסיבות. אין כישלונות, אין בעיות ואין צרות. הקב"ה בטובו וזן ומפרנס לכל, ורחמיו על כל מעשיו. עלינו לדעת תמיד, שמסתכלים עלינו מהשמיים לראות האם נעמוד בניסיון. אדם עומד בפתח הבית, מקיש בדלת, ורואה מבחוץ שהעניית בדלת לבנה. פתאום, העניית בדלת משחירה. והוא יודע שמישהו מסתכל עליו דרך העניית שברדלת. **גם אצל האדם, כשחשוק קצת אצל, זה סימן שמסתכלים עליו מהשמיים.** כשהאדם רואה שהכל הולך חלק, הכל לכו, ואז פתאום נעשה שחור, עליו לדעת שעכשיו מסתכלים עליו מהשמיים, ועליו להתחזק באמונה וכיטחון, והכל יסתדר בע"ה.

מעלת לימוד המוסר

יש הרבה שלומדים תורה אך לא תמיד זוכרים ומצליחים בלימוד. מה הסגולה לזכור את הלימוד? לימוד מוסר. צריך "תורה מפוארה בכלי מפואר", גם הכלי שמקבל את התורה צריך להיות כלי נאה, כלי נקי, עם יראת שמיים ומידות טובות. אמרו רבותינו: למה הדבר דומה? לאחד שהמלך מזמין אליו ואומר לו: "בוא אלי, אני רוצה לתת לך מתנה שאין כמוה. זו מתנה יקרה מאוד, ובחורתי כך לתת לך את המתנה. רק תביא את הכלי שאוכל להניח אותה בתוכו". אנחנו יכולים לתאר לעצמנו איזה כלי יביא האיש למלך כדי לקבל את המתנה – כלי מזהב, כלי יפה מעוטר בפרחים. לא ייתכן שיביא כלי מלוכלך בעל ריח רע, כי המלך יכעס עליו וגם יענישו. כך גם הנמשל: הקב"ה נותן לנו

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בשיבת המשיח רח"ו אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שתיה קלה וחמה
לרווחת הלימודים

זוהר על הפרשה

**כל זמן שהנשמה הקדושה דבוקה באדם
הוא אהוב לקב"ה**

(ויקרא דף מו ע"ב) **תא חזי, בכל זמנא דהאי נשמתא קדישא, אתדבקת ביה בכר נש בא וראה, בכל זמן שהנשמה הקדושה דבוקה באדם, דחיימא הוא דמאריה הוא אהוב לקב"ה. כמה נטורין נטורין ליה מכל סטורין וכמה שומרים עומדים לשומרו מכל הצדדים היינו מכל פגעי העולם, דשימא הוא לטב לעילא ותתא רשום הוא לטוב למעלה ולמטה, ושכינתא קדישא שריא עליו. והשכינה הקדושה שורה עליו והוא נעשה מרכבה אליה וממנו נמשך השפע לעולם.**

**בזמן שאדם מטה דרכו לדרך לא טובה
השכינה מסתלקת ממנו**

ובזמנא דאיהו אסטי ארחוי ובזמן שאדם מטה דרכו לדרך לא טובה שלא כדצון השי"ת **שכינתא אסתלקת מניה** השכינה מסתלקת ממנו, **ונשמתא קדישא לא אתדבקת ביה** והנשמה הקדושה אינה נדבקת בו. **ומסטריא דחויא בישא תקיפא** ומצד הסט"א של הנפש הרע החזק **אתער רוחא חד דשט ואזיל בעלמא** מתעורר רוח אחר שהוא משוטט והולך בעולם **דלא שריא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק מתמן** ואין הוא שורה אלא במקום שקדושה העליונה מסתלקת משם והחוטא הזה קודם שחטא היתה השכינה איתו והנשמה הקדושה היתה דבוקה בו ועכשיו שחטא נסתלקו ממנו שתיים אותה הרוח שורה עליו. **וכדין אסתאב בר נש, ואתפגים בבשריה** ואז נטמא האדם ונפגם בכשרו, **בחיוז דאנפוי בכלא** ובמראה פניו ובהכל וכל ראינו מכירים אותו בחטאו.

**הנשמה שנמשכה מהבינה יש לה רשות
לדבר לפני הקב"ה**

ותא חזי, בגין דהאי נפש חיה איהי קדישא עלאה ובא וראה לפי שזאת הנפש הנמשכת מהבינה היא קדושה ועליונה, **כד ארעא קדישא משכא לה, ואתכלילת בגויה** כאשר המלכות והנקראת ארץ הקדושה משכה אותה ונכללה בתוכה, **כדין קרינו לה נשמה אז אנו קוראים לה נשמה על שם הבינה שממנה היא נמשכת. ודא היא דסלקא לעילא, וממללא קמי מלכא קדישא** זוהי הנשמה העולה למעלה ומדברת לפני המלך הקדוש ז"א כי היא בחינת אחר ורע ל"א, **ועיילא בכל תרעין, ולית דימחי בידהא** והיא נכנסת בכל השערים של ההיכלות ואין מי שימחה בידה. **ועל דא אתקרי רוחא ממללא** ולכן היא נקראת 'נפש

ממלכת הרשב"י

עיר קדיש מן שמיא נחית

המדברת' וכמו שתרגם אונקלוס 'נפש חיה' 'רוח ממללא', **דחא כל שאר נפשיתא לית לון רשו למללא קמי מלכא, כד האי שריא כל שאר חלקי הנפש אין להם רשות לדבר לפני המלך ז"א חוץ ממנה שהיא נמשכת מהבינה.**

נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה

ועל דא אוייתא אכריות ואמרת ועל זה התורה מכריזה ואומרת (תהלים לד) **נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה** סוד מרע ועשה טוב וגו', **וכתיב (משלי כא) שומר פיו ולשונו שומר מצות נפשו וגו', בגין דאי שפותיה ולישניה ממלל מלין בישין** לפי שאם שפתו ולשונו מדברים דברים רעים, **אינון מלין סלקין לעילא, ובשעתא דסלקין** אותם הדברים עולים למעלה **ובשעה שהם עולים כלא מכריזין ואמרינן אסתלקו מסותרניה דמלך בישא דפלגיא** כולם מכריזים ואומרים הסתלקו מסביב הדיבור הרע של פלוגי, **פנון אתר לארחה דחויא תקיפא** פנו מקום למקום הנחש החזק כדי שאלו הדיבורים הרעים ילכו לשם כי שם מקומם. **כדין נשמתא קדישא אתעברא מניה ואסתלקת** ואז הנשמה הקדושה עוברת ומסתלקת ממנו, **ולא יכלא למללא** ומאז אינו יכול לדבר **כמה דאת אמר** כמו שכתוב (תהלים לט) **נאלמתי דומיה החשיתי משוב.**

וההיא נשמתא סלקא בכסופא בעאקו דכלא ואותה הנשמה עולה למעלה בכושה ובצער שכולם מצערים אותה, **ולא יחבין לה אתר ממלקדמין** ולא נותנים לה מקום כסתילה **ועל דא כתיב** ועל זה כתוב, **שומר פיו ולשונו שומר מצות נפשו** ולא כתוב שומר מצות עצמו. **נפשו ודאי ההיא דהות ממללא אתעבדת משתוקא בגין מלולא בישא** כי ודאי נפשו המדברת היא עצמה נעשית משותקת ואינה יכולה לדבר בשביל הדיבורים האסורים ולשה"י שדיברה. **וכדין חויא אנדמן** ואז הנחש מזדמן כנגד הדיבורים האלו לקבל אותם, **דכלא לאתריה אתהדר** כי הכל חוזר למקומו והדיבור הרע הולך אצל צד הרע, **וכד ההיא מלך בישא סלקא באורחין דיען** וכאשר הלשון הרע עולה למעלה בדרכים ידועות, **ושארי קמיה דחויא תקיפא** ושורה לפני הנחש החזק, **כמה רוחין מתערין בעלמא** כמה רוחות רעות מתעוררות בעולם, **ורוחא נחתא מההוא סטרא** ורוח טומאה יורדת מצד הרע של הנחש, **ואשכח**

בגין דא יפקון מן ג

דחהא בר נש אתער ליה במלח בישא ומוצא את אותו האדם שעורר אותו על ידי דיבוריו הרעים, **והא רוחא ממללא קדישא אתעברא מניה** ואז רוח הקדושה שהיא נפש המדברת שיש לאותו האדם עוברת ומסתלקת ממנו, **כדין שריא עליו וסאיב ליה** ורוח הטומאה שורה עליו ומטמאת אותו, **וכדין הוא סגיר** ואז הוא נעשה מצורע.

כמו שהאדם נענש על לשון הרע כך נענש על דברים טובים שהיה יכול לדבר ולא דיבר

כמה דעונשא דהאי בר נש בגין מלח בישא כמו שנענש אותו אדם על מה שמדבר לשון הרע, **כך עונשיה בגין מלח טבא, דקאתי לידיה, ויכיל למללא, ולא מליל** כך גם נענש על הדברים הטובים שבאו לידו כמו דברי תורה או דברי חזון לבני אדם לקרנם לאביהם שכשמים ודברי עידוד לחזק לב נכאים ויכל לדבר ולא דיבר. **בגין דפגים לההוא רוחא ממללא** לפי שכשמדבר מה שאינו צריך או כשאנו מדבר מה שהוא צריך לדבר הוא פוגם באותה הנפש המדברת, **דחיא אתתקנת למללא לעילא, ולמללא לתתא, וכלא בקדושה** כי לשם כך היא נתקנה לדבר ולתקן למעלה וגם לדבר למטה מה שצריך ובלבד שיחיו כל הדיבורים בקדושה. **כל שכן אי עמא אזלין באורחא עקימא** וכל שכן שיענש אם רואה את העם הולכים בדרך עקומה ולא בדרך התורה, **והוא יכיל למללא להו ולאוכחא להו, ושתיק ולא מליל, כמה דאמינא דכתיב, נאלמתי דומיה** והוא יכול להוכיחם והוא שותק ואינו מוכיחם וכמו שאמרת שנאמר עליו נאלמתי דומיה היא הנפש המדברת שנעשתה משותקת ואילמת מטעם החשיתי **משוב** שלא דיברתי דברים הטובים וכ"ש על ידי דיבורים רעים ואסורים **וכאבי נעכר** ביסורים הכאים עליו לעונשו.

נעכר במכתשין דמסאבותא מש"כ נעכר פירושו כנגעים מצד הטומאה, **ודא הוא דאמר דוד (דף מ"ז ע"א) מלכא דאלקין כהאי** והוא מה שאמר דוד המלך ע"ה כאשר נצטרע, **ואתפני מניה אמנס אח"כ** נתפנתה הצרעת ממנו ונתרפא מזה, **דכתיב שכתוב, (תהלים כה) פנה אלי ותגני. מהו פנה אלי** ומה הראיה שפנה אלי זה לשון רפואה לצרעת. **כמה דאת אמר** ממה שכתוב (במדבר יב) **ויפן אהרן אל מרים** והנה מצרעת כי הוא עצמו נתפנה מצרעתו והכא נמי פנה אלי הוא מלשון פניו מהצרעת.

אדם ההולך בדרך התורה ומדבר דברי תורה השכינה שורה עליו

(השטטות סימן ו) **ותא חזי, בכל זמנא דבר נש אזיל באורח קשוט** בא וראה, כל זמן שהאדם הולך בדרך האמת בדרך התורה והמצוות, **ופומיה ולישניה ממלל מלין קדישין בצלותא, באורייתא** ופיו ולשונו מדברים דיבורים קדושים בתפילה ובתורה. **האי נשמתא אתדבקת**

זוהר על הפרשה

מאדבה שהיו מראות טהורות, או איננו דאשתכחו במאן דמאיים ביה מאריה ורחיק ביה או אותם ייסורים הם נמצאים כמי שקוב"ה מאס בו ורחוק ממנו שאלו היו מראות טהורות, דהא לפום ארחוי דבר נש גרים נגע בעלמא. כיון שלפי דרכיו של האדם נגרם לו הנגעים האלו אם חטא והרחיק עד כדי שהתעורר עליו רוח הטומאה ושוהר עליו אלו יסורים שאינם של אהבה ונגע טמא, אבל אם לא החציף פניו כל כך והתעורר עליו רק כח הדין הטהור באים עליו יסורים של אהבה ונגע טהור.

בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכים אותו

כתיב (תהלים קמא) **אל תט לבי לדבר רע להתעולל עלילות ברשע, מכאן תנינו בארשא דבר נש בעי למיחך בה מדברין ליה** מפסוק זה למדנו בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכים ומנהיגים אותו וכמו שיבאר להלן. **אמר רבי יצחק** שאל רבי יצחק, **האי קרא קשיא** זה הפסוק קשה למי מתפלל דוד ומבקש שלא יטה את ליבו לדרך רעה ורשע **וכי קדשא בריך הוא אסטי ליה לכר נש למיחך בארשא חטאה, ולמעבד עובדין בישין** וכי הקב"ה מטה את האדם ללכת בדרך רעה לחטוא ולעשות מעשים רעים, **אי הכי לית דינא בעלמא דא, ולא בעלמא דאתי** אם כך הוא אם כן אין לאדם בחירה ואי אפשר לדון אותו בעוה"ז ולא להענישו לעוה"ב, **ואודיינתא לא אתתקנת, דכתיב בה** וגם מה שכתוב בתורה אינו מתוקן שהרי כתוב בה **אם תשמע ואם לא תשמע** ויש לאדם בחירה אם לשמוע או לא.

אלא דוד אזהר ללביה לדברא ליה באזרח קשוט, אלא דוד המלך ודאי אין כוונתו להתפלל להקב"ה שלא יטהו לדרך רעה אלא הוא מזוהר את ליבו שינהיגו בדרך האמת ולא יתפתה אחר ההבל ותענוגות העולם **כמה דאת אמר** וכמו שכתוב וידעת היום (דברים ו) **והשבות אל לבבך, מאי והשבות** מהו והשבות. **אלא זמנא חד, ותתין, ותלת, לאתדרא לקבליה, ולדברא, ולאזנהא ליה** אלא שצריך האדם לדבר אל ליבו פעם ושתים ושלש לחזור כנגדו להנהיגו ולהזהיר אותו. **ותכי קאמר ליה,** וכך אמר דוד המלך אל ליבו **אל תט לבי לדבר רע, ללביה קאמר דוד** (כלומר) **אל תט לפום ארחוי דבר נש** (נ"א ותכי קאמר ליה, לפי, אל תט לדבר רע דהא דבר) **רע גרים נגע בעלמא** בפסוק זה מדבר דוד המלך אל ליבו ואומר לו ליבי אל תטה לדבר רע כי דבר רע גרם נגע בעולם, **ודינא שריא בעלמא** ועל ידי הרע שורה הדין בעולם, **והיינו נגע צרעת** חזו עניינו של נגע צרעת.

ממלכת הרשב"י

הדבור הרע עולה בדרכים הידועות אל מקום הקלי' **ושארי קמי דחוייא תקיפא** ועומד שם לפני הנחש החזק **כמה דוחין מתערין בעלמא** כמה רוחות רעות מתעוררות בעולם **ודוחא נחתא מההוא סטרא, ואשכח דחוא בר נש אתער ליה במלה בישא** ורוח אחת יורדת מאותו צד הרע ומוציאת את האדם שהעיר אותה בדבורו הרע, **והא דוחא ממללא קדישא אתעברת מניה** ורואה אותה הרוח שרוח המדברת הקדושה עברה ונסתלקה ממנו, **בדין שרייא עלוי וסאיב ליה מיד שורה עליו ומטמאת אותו, ובדין הוא סגיר ואתפגים בבשריה בחיזו דאנפוי בכלא** ואז הוא נעשה מצורע ונפגם כבשרו במראה פניו ובכל גופו.

ועל דא כתיב ועל זה כתוב (משלי כא) **שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו ולא כחוב שומר עצמו** מצרות אלא נפשו. **נפשו דאי** כי על ידי ששומר פיו ולשונו הוא שומר מצרות את נפשו ודאי, **ההיא דתוה ממללא אתעבדת משתקא בגין מלולא בישא** כי אם אינו שומר את פיו ולשונו אז נפשו המדברת נעשית משתקת ואינו יכולה לדבר בגלל הדבור הרע הזה **וכמה דעונשא דבר נש בהאי, בגין מלה בישא** וכמו שעונשו של אותו אדם בצרעת כשביל דיבורו הרע, **כך עונשיה בגין מלה טבא** (דאית לידיה דיכיל למללא ולא מליל) כך גם הוא נענש על זה שיכל לדבר בזמן הזה דברי תורה וקדושה או דברי תוכחה ומוסר לשומעים דבריו ולא דיבר, כי הנפש הקדושה נתקנה כשביל דבורי הקדושה ואם אינו מדבר אותם הוא פוגם בה ח"ו ונענש על כך: (עד כאן מההשמטות).

לפי דרכיו של האדם נגרם לו הנגעים

נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן. (ויקרא יא) **אמר רבי יוסי, האי נגע** עניינו של זה הנגע הנאמר בפרשה, **כל גוויין דיליה אתערזו בהו חכרייא** כל טווי המראות נגעים כבר התעוררו בו החכרים לפרשו וכמוזכר במשנה מראות נגעים שנים שהם ארבע וכו', **וכהנא תוה ידע בהו לדכיא ולמסאבא** והכח היה יודע לטהר או לטמא המראה שבה לפניו, **תוה ידע אינו דהו יסורין דחוימותא** והיה יודע אותם יסורים שכאו

מן גלותא ברחמי

ביה, רחיקא הוא דמאריה זו הנשמה נדבקת בו ואחוב הוא להקב"ה. **כמה נטורין נטורין ליה מכל סטורין** כמה מלאכים הסובבים אותו לשומרו מכל הצדדים. **רשימא הוא לטב לעילא ותתא** רשום הוא לטוב למעלה ולמטה **ושכינתא קדישא שרייא עלוי** והשכינה הקדושה שורה עליו. **והא היא דסלקא לעילא וממללא קמי מלכא קדישא** ונשמה זו היא שעולה למעלה ומדברת לפני הקב"ה ומבקשת לפניו כל בקשותיה **ועיילא בכל תרעין ולית דימחי בידהא** ונכנסת בכל השערים ואין מי שימחה בידה. **ועל דא אתקרי רוח ממללא** ולכן נשמה זו היא הנקראת בתרגום 'רוח המדברת'. **דהא כל שאר נפשיתא** (נפשיתא) **לית לון רשו למללא קמי מלכא בר האי** כיון שכל הנפשות אין להם רשות לדבר לפני הקב"ה חוץ מנשמה זו.

אדם הנוטה מדרך התורה ומדבר לשון הרע השכינה מסתלקת ממנו

ובזמנא דאיהו אסטי ארחוי וישפוטתיה ולישניה ממללא מילין בישין אבל כאשר האדם נוטה מדרך התורה וישפוטתיה ולשונו מדברים דיבורים רעים של לשון הרע וליצנות ונבלות הפה ח"ו, **שכינתא אסתלקת מניה ונשמתא קדישא אתעברת מניה ולא אתדבקת ביה** השכינה מסתלקת ממנו והנשמה הקדושה עוברת ומסתלקת ממנו ואינה נדבקת בו. **ומסטרא דחוייא בישא תקיפא אתער דוחא חדא דשט ואזיל בעלמא** ומצד הנחש הרע החזק שבקלי' מתעורר רוח אחד המשוטט והולך בעולם, **דלא שרייא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק מתמן** שאינו שורה אלא במקום שהקדושה העליונה נסתלקה משם והוא שורה על האדם ומטמא אותו ופוגם בשורו ומראה פניו. **ואנון מילין סלקין לאתר דחוייא בישא, דכלא לאתריה אתתקד** ואותם הדיבורים הרעים שדיבר האדם כולם עולים למקום הנחש הרע והקלי' כי כל דבר חוזר אל מקומו והדיבורים הרעים מחזירים והולכים אל הרע ומצא מין את מינו. **ובשעתא דסלקין, כלא מכריזין ואמרין** וכשעה שעולים אותם הדיבורים למעלה כולם מכריזים ואומרים **אסתלקו סוחרנייה דמלה בישא דפלגיא, פנון אתר לאתריה דחוייא תקיפא** הסתלקו מסביב דבור הרע של פלוני פנו מקום לדרכו של הנחש הקשה.

שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו

וההיא נשמה סלקא בכסופא, בעאקו דכלא ואותה הנשמה הקדושה שמסתלקת ממנו עולה למעלה בכושה וכצרה גדולה. **ולא יחבין לה אתר למללא כמלקדמין** ולא נותנים לה רשות לדבר למעלה כאשר היה בתחילה שהיתה יכולה לדבר ולבקש בקשותיה בזמן ששמר האדם פיו ולשונו. **ובדין חוייא אזמן וכד ההיא מלה בישא סלקא באזרחין ידיעאן** ואז מודמן הנחש אצלו לפי שכשאותו

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בניהו שמואל'י שליט"א**
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש'**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

רבי יהודה צדקה זצוק"ל

לצאת ולהתאווור, ראש הישיבה היה משלם כסף לפי הצורך ושולח אותו לנפוש כדי צרכו. פעם בט"ו באב ראש הישיבה לקח את התלמידים לנפוש מעט, ותוך כדי הטיול שאל ראש הישיבה זצ"ל את מורנו הרב שליט"א אם ירצה ללכת עימו לים, ענה לו מורנו הרב, שהוא אף פעם לא היה בים, ראש הישיבה שאל אותו, "איך יתכן הדבר שלא היית עד כה בים?" וענה מורנו הרב, שלא היה נוחא ליה לאביו, רבינו שלום שליט"א, בהליכה לים או לבריכה, ולכן אף פעם לא הלך. וכל זה, כדי לעשות נחת רוח לאביו שליט"א, וכאשר כל

עם הרב שבתאי אטון

החברים של רבינו היו הולכים לים, הוא לא היה הולך וממלא רצון אביו.

ומדוע לא רצה אביו בכך? כיון שאם יש את ים התורה וים התלמוד, מה העניין והצורך בים?..

פעם אחרת, בט"ו באב, אמר ראש הישיבה למורנו הרב שליט"א, שילכו יחד לעיר החדשה עמנואל, שנבנתה באותם ימים. הרב שם לב שראש הישיבה צועד לכיוון ה'תחנה מרכזית', אך מורנו הרב התחבט בעצמו מה הדרך שאלך בה, מאחר והוא לא עלה על אוטובוסים מעודו, כיון שקיבל הנהגה זו מרבי מאיר אבוחצירא זי"ע. ובאותה מן השמים סייעו בידו ופנה לרבי יהודה צדקה ואמר "כבודו, יש לי כאן חבר עם מונית. אלך לבקש ממנו, וייקח אותנו". וכן ניגש לבעל מונית אחד וביקש ממנו שיאמר שהוא חבר שלו, ויהיה איתם כל היום, ובסוף היום יתן לו את התמורה לעבודתו. וכך

ומאת שנה, ויולד בן, למה לא כתוב 'ויולד את נח', כמו שכתוב אצל אחרים? אומרים רבותינו 'בעלי התוספות', 'מתושלח הצדיק נתן לו עצה, שלא ימהר לקרוא לו שם, כי אנשי אותו הדור היו מכשפים, ואם היו יודעים את השם שלו, היו עושים לו כישופים'.

מכאן למדנו, שאם אדם רוצה להצליח, שלא יתבלט ולא יבקש להתפרסם. בנוסף, האדם המתפרסם מעורר על עצמו קנאה וקטרוגים, ולשם מה הוא צריך את כל זה?..

ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, תמיד היה מקפיד לברוח מן הפרסומות. לפעמים הוא היה רואה אנשים שהולכים בכורך למקווה כאשר המגבת על כתפם, ואפילו על זה היה אומר הרב שהיות וטבילת המקווה היא תוספת מצווה שאדם עושה, אינו צריך לפרסם את מעשיו. האם צריך לפרסם לכל העולם שהוא הולך למקווה?..

ים התורה והתלמוד

סיפר מורנו הרב שליט"א, שבישיבת "פורת יוסף" לא היה להם חופש, אלא רק בחג הפסח ובחג הסוכות. החופשה של סוכות החלה, החל מראש השנה, לפי שראש הישיבה סבר ש"בעשרת ימי תשובה כולם הולכים לתלמוד, ואין חשש שהבחורים יתבטלו - ובכך יחשב להם עוד כמה ימי פגרה". ואכן, בהשראת ימי הדין כולם היו יושבים ולומדים בריכוז רב, ועסוקים בתשובה ומעשים טובים שהם כתרים בפני הפרענות.

כשנים מאוחרות יותר, התחיל ראש הישיבה חושש שמא יהיה קצת רפיון אצל הבחורים, ולכן ביטל את חופשת עשרת ימי תשובה. במהלך השנה אסרה לאי מי מהתלמידים צורך

גדלותו בתורה

גדול ונשגב היה רבינו יהודה צדקה זלה"ה. ענק היה הן בחריפות הן בבקיאות. משחר

ימיו ניחן בתפיסה מהירה

כעין הבזק, והיו נהירין

לו כל חדרי התורה,

כאילו הם פרושים

לפניו על כף-ידו.

ענינו כיונים על אפיקי

ש"ס ומפרשים, וידיו רב

לו בפלפל ובסברא, אלא

שמרוב ענווה וצניעות

היה מחזיק את

חידושי

והארותיו

כמוסים

בליבו, שלא

יבוא ח"ו לידי

שמץ

והתנשאות,

כדבר

שכתוב: "כליבי צפנתי אמרתך

- למען לא אחטא לך". ואמנם, נתקיימו

בו דברי חז"ל (מועד קטן ט"ז ע"ב) "כל העוסק

בתורה מבפנים, תורתו מכרות עליו מבחוץ",

ולפעמים שלא בטובתו נודע לאנשים

שסבכוהו מעט מגדולתו. וכבר העיד בו

רבו הגדול, הגר"ע עטייה זלה"ה, אשר

בעצם ענוותנותו הוא מאפיל ומסתיר

כמה גדול ורב חילו באוריתא, שכן

שביליו במים רבים אך עקבותיו לא

נודעו.

בורה מן הפרסום

ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, היה אומר, ראו עד כמה גדולה הצניעות ומזיקה הפרסומות. אפילו

בגרות חנוכה, שיש מצווה לעשות 'פרסומי

ניסא', בכל זאת מגיחים את התנוכיה

בצד שמאל של הכניסה ומחוץ לבית.

מה הסיבה לכך? בגלל הפרסום. צריך

לדעת, שתמיד פרסום זה בשמאל

ובחוץ, כי זה לא טוב. מי שצנוע, רק זוכה

ומתעלה.

וכן, כתוב 'יחיד למך שנים עשרה שנה

בהכתרת מרן הרב עובדיה זצוק"ל

עדס זצ"ל - "הייתי אצל הרבי מגור", הוא ענה.

"ומה הביא לך?" שאל הרב עדס.

"מטבע, הוא ענה.

"הוא מוחרם", אמר רבי עזרא. הוא לקח ממנו את המטבע, ולא החזירה לו.

"תלמד כלילה לישון, בכדי שתוכל ללמוד ביום", הוא אמר לו.

"ניצוץ של הבן איש חי"

פעם, בא ה"כ איש חי" בחלום אל רבי יהושע שהרבני ואמר לו, "מה אתה יושן? קום והתפלל! רבי יהודה צדקה לא מרגיש טוב". ואכן, רבי יהודה צדקה, שהיה עדיין אברך צעיר לימים, קיבל פציעה מסוכנת בידו, והוא נלקח לבית חולים. קם רבי יהושע והתפלל, עד שאמר לו משמיי שר' יהודה צדקה יצא מכלל סכנה.

לאחר מכן, הוא ראה את אימו של חכם יהודה, והתעניין בשלומה.

"איך אתה יודע? אני לא סיפרתי על כך לאף אחד. אני רק בוכה לקב"ה!" היא שאלה בפליאה.

סיפר לה ר' יהושע שבא אליו ה"כ איש חי" בחלום, ואמר לו להתפלל עליו.

רבי יהושע שהרבני היה מכבד את רבי יהודה צדקה ואומר - שהוא "ניצוץ" של ה"כ איש חי". כי ה"כ איש חי" הקיף בידיעותיו את כל התורה כולה, אך מכיון שלא לימד תלמידים בשיבה אלא רק זיכה את הרבים בספריו הרבים, הביאוהו חזרה לעולם בדמותו של רבי יהודה צדקה, כדי שילמד תלמידים ש"ס ופוסקים.

עם חכם בן ציון אבא שאול בחצר ישיבת פורת יוסף

תשע, כמו רבים מבני ירושלים, הוא הלך לאדמו"ר מגור להתברך, ועמד בתור עד חצות לילה.

כשנכנס, אמר לו האדמו"ר מגור, "אתה רוצה ברכה? אין ברכות חנם. תגיד לי, כמה פרקים יש במשניות מסכת שבת?"

"עשרים וארבעה פרקים, ענה יהודה הקטן.

"וזאת למה?" שאל הרבי.

"לא יודע למה...". השיב הילד.

"לך תשאל, ואז תבוא ואתן לך ברכה". אמר לו הרבי.

הלך הילד לביתו של ה"כפ החיים" שנהג לקום 'בחצות', ודפק על דלתו. שאל אותו ה"כפ החיים",

"מה רוצה בכבוד?"

"כבוד הרב, למה יש עשרים וארבעה פרקים במסכת שבת?" שאלו יהודה הקטן.

"כנגד כ"ד קישוטי כלה", השיב לו ה"כפ החיים". הודה לו הרב יהודה, ומיד חזר לבית האכסנייה של האדמו"ר מגור.

"כבר הבאת תשובה? כל כך מהר?" התפלא הרבי.

"כן. כ"ד פרקי משניות שבת הן כנגד כ"ד קישוטי כלה". הרצה הרב יהודה את תשובתו.

"בוא, ואתן לך מתנה", אמר האדמו"ר. הוא ברכו בחום, הניח מטבע בידו, ואמר לו, "זה יהיה לך לברכה ממני, ואתה תצליח".

סיפר ראש הישיבה, שבאותו הלילה לא הצליח לישון מרוב התרגשות, ובבוקר, כשהלך לשיבה (פורת יוסף) ללמוד, התגנב כשיעור.

"איפה היית אתמול? למה לא ישנת?" שאלו המלמד, רבי עזרא

היה.

אבק שלא נותן לישון

סיפר מורנו הרב שליט"א על ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, שסיפר להם, שיום אחד, כשהלך לישון, נזכר שאותו יום הוא שוחח עם מישור, וחשב שאולי היה בדבריו 'אבק לשון הרע' על איזה יהודי. הרב סיפר, שלמרות שכבר היה כמיטה, הוא לא הצליח להירדם בלי לחזור בתשובה על כך. הוא לבש חזרה את בגדיו, יצא לטלפון הציבורי ברחוב, לפי שבאותה תקופה לא הכנים ראש הישיבה את מכשיר הטלפון לביתו. והתקשר לאותו אחד לבקש ממנו מחילה, רק לאחר שעשה תשובה ווידוי, חזר הביתה. כי איך יוכל לישון כשהחטא הזה בידו?..

ירידת המן - יום ביומו

בישיבת נהר שלום

פעם, סיפר ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, שלא היה לו בבית שום דבר לשבת. ואמר לאשתו, "מה יש להיום?"

"יש לי קצת אורז, אבל השארתי אותו לילדים ליום ראשון", ענתה הרבנית.

"נבטח בשם ה', ונכין התבשיל לכבוד שבת כמאמר חז"ל ברוך ה' יום יום" אמר הרב.

"ומה נעשה ביום ראשון?" היא שאלה.

"ישלח ה' עזרו ממעל מזכות כבוד השבת".

בישלה הרבנית את האורז לכבוד שבת, וביום ראשון בבוקר בא יהודי אחד מכבוד אל הרב ואמר לו, "שלחו אותי חבילה בשבילך".

בתוך השק היו כל מעדני עולם: חיטה, אורז, שעועית וכו'. ששלח אביו של ראש הישיבה שהיה סוחר בעיר בגד שבעיר, ומיד תקופה היה שולח לו חבילות מוכות. סיפר מורנו הרב שליט"א, שכשהיו נכונים אצל ראש הישיבה, היה אומר לתלמידים, "מי שיצליח בבחינה, אתן לו 'מן' שנקרא בערבית 'מן אֶלְשַׁמֶּע' - מן השמיים...". והוא מטעם מאותו סוג מטעמים שאביו היה שולח אליו.

מטבע ברכה

הרב יהודה צדקה זצ"ל סיפר, שכשהגיע האדמו"ר מגור לביקור בארץ בשנת תרפ"א, הוא היה ילד בגיל

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

הלכות ספירת העומר

מכונן שלא לצאת ידי חובה בספירה זו ואח"כ בצאת הכוכבים הוא יכול לספור בברכה, ואע"פ שהוא הזכיר את המניין של אותו היום יכול לחזור ולברך, כיון שיש ספק אם יוצא ידי חובה בכין השמשות ועוד שספירת העומר לדעת החזו"ע היא מדרכנן ויש דין במצוות מדרכנן של "יש ברידה" כלומר שאם אני יעשה תנאי כגון בספירת העומר שאם אני יזכור אני יכול לברך או התברר למפרע שהוא לא יצא ידי חובה, אבל ודאי שאדם ימנע מלהגיע לספירה בכין השמשות.

מה יעשה אדם ששכח יום אחד לספור ?

נחלקו בראשונים: דעת הבה"ג (הלכות עצרת) שכל ימי ספירת העומר הם מצוה אחת, ולכן אם חיסר אפילו יום אחד כיון שחסר במצוה לא יכול להמשיך לספור בברכה, ודעת תוס' (מנחות סו.) שכל יום הוא מצוה בפני עצמה, ולשיטתם גם אם שכח יכול להמשיך לספור בברכה.

ולהלכה חשש השו"ע לדעת הבה"ג משום שספק ברכות להקל, ובשאר הימים לא יספור יותר בברכה, אלא ישמע מאחר הברכה ויספור את מנין הימים.

אם הוא מסתפק אם הוא ספר אתמול האם יכול להמשיך לספור בברכה ?

מבואר בשו"ע (סי' תפט סעי' ח) שיכול להמשיך לספור בשאר לילות בברכה, כיון שיש ספק ספיקא, ספק ראשון שמא הוא ספר אתמול וספק שני שגם אם הוא שכח בדאי שמא הלכה כהאומרים שכל יום היא מצוה בפני עצמה ולדעתם גם אם שכח יכול להמשיך לספור בברכה, ולכן יכול להמשיך לספור בברכה בשאר הלילות.

ובדיני ספק ספיקא אין ללמוד מכאן לכל דיני ספק ספיקא, כיון שכאן יש שתי ספקות חשובים, וכמו שכתב הרשב"א (שו"ת הרשב"א ח"א תשובה תא) שספק ספיקא הוא מדיון רוב כיון שהספק הראשון הוא יוצר מצב של חמישים אחוז להיות חמישים לאיסור, וגם בחמישים אחוז שאסור יש ספק ולכן מותרם חצי שהם עשרים וחמישים אחוז להיות וחצי השני שהם עשרים וחמישים אחוז לאיסור, נמצא שיש שבעים וחמש אחוז להיות והם הרוב וקיי"ל שדין רוב הוא מהתורה ולכן אפשר להיות.

אבל אם הם לא ספקות חזקים, אלא ספק קטן, גם בהצטרף כמה וכמה ספיקות לא יהיה רוב להיות.

מתי הוא זמן ספירת העומר ?

לכתחילה צריך לספור ספירת העומר בתחילת הלילה שהוא זמן צאת הכוכבים, ועדיף שהספירה תהיה תמיד בתחילת הלילה כיון שמבואר בשו"ע (סי' תפט סעי' א) ח"ל "אם שכח לספור בתחילת הלילה הולך וסופר כל הלילה", משמע שלכתחילה הספירה תהיה בתחילת הלילה, כיון שהשו"ע חשש לשיטת התוס' (מנחות סו.) ר"י (מובא בר"ן פסחים כח.) והרא"ש (פסחים סי' מא) שסוברים שבכל לילה הספירה תהיה תמידה דהיינו לספור בתחילת הלילה.

וכן לדעת המקובלים יש עניין לספור בתחילת הלילה [וכתב בכה"ח (סי' תפט אות יב) שכל שמתאחר יותר גורם אחיזה אל החיצונים ביותר].

אם לא התפלל ערבית בזמנה האם עדיף להקדים ספירת העומר או תפילת ערבית ?

לדעת הביאור הלכה (סי' תפט ד"ה אחר תפילת ערבית) כיון שתדיר ושאינו תדיר קודם לכן יברך רק לאחר תפילת ערבית, ודעת האורלי"צ (ח"ג עמ' קעה) שיספור לפני תפילת ערבית,

ולכתחילה יעשו כדברי הביאור הלכה כיון שראיותיו חזקות, אבל אם הוא יודע בעצמו שהוא עלול לשכוח לספור יעשה כדעת האורלי"צ, כיון שהוא ענין חמור לשכוח ספירת העומר,

שהזהר הקדוש (אמור צו ע"ג) כתב: (ע"פ פרוש הסולם) "בוא וראה כל אדם שלא ספר חשבון הזה אלו שבע שבתות תמימות לזכות לטהרה זו אינו נקרא טהור ואינו בכלל טהור, ואינו שזה שיהיה לו חלק בתורה, ומי שמגיע טהור לאותו יום שבעות והחשבון לא נאכד ממנו, כשמגיע ללילה ההוא של שבעות הוא צריך לעסוק בתורה ולהתחבר בה ולשמור טהרה העליונה שמגיע עליו בלילה ההוא ונטהר".

האם אפשר לספור בכין השמשות ?

לכתחילה עדיף שלא לספור בכין השמשות כלל, אמנם אם הוא כבר מתפלל במניין שמתפללים בו בכין השמשות ויש לו חשש שאם הוא לא יברך לאחר התפילה הוא ישכח, יש מקום להקל שיספור גם בכין השמשות.

וכתב בחזו"ע (יו"ט עמ' רלג - רלד) שיש עצה, שיספור היום כך וכך לעומר בלא ברכה, ויעשה תנאי שאם הוא ישכח יעלה לו המניין הזה לספירה, ואם הוא יזכור הוא

מעשה בירחודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברי מוסדותינו

שאלה: רעיתו של ראובן הזכירה לו שנועם חייב לו אלף ₪ וכבר הגיע הזמן ולא פרע לו אותם, ראובן אמר לה כי הוא מוחל לו על החוב. למחרת כאשר פגש ראובן את נועם, אמר לו נועם כי הוא מבקש לדחות את זמן הפרעון ומיד בשבוע הבא יביא לו את הכסף, עתה מסתפק ראובן האם כיון שאמר לאשתו שהוא מוחל לנועם אין הוא חייב לו כלום ואסור לו לקחת ממנו את פרעון החוב או שכיון שנועם לא יודע כלום מענין המחילה וראובן לא עשה קצת על המחילה הוא יכול לקחת את הכסף.

תשובה: אסור לראובן לקחת מנועם את תשלום החוב.

הנימוק: הגאון רבי חי טייב בספר ערך השלוח (סימן יב סק"ה) כתב שהמוחל לחבירו חוב שלא בפניו לדעת התוס' מוחילו הועילה כי מחילה אינה אלא רק סילוק שיעבור ומיד כשמחל אין יותר שיעבור על הלוה להחזיר את החוב. ואילו הריטב"א סובר שמחילה היא היא כהקנאה, וכשמחל שלא בפניו לא מהני, דאין כאן הקנאה. אבל בשו"ת קרית מלך רב (ח"ב סימן יא) נשאל בראובן שמחל ללוה שלא בפניו האם יכול לחזור בו, והשיב שהדעת נוטה דמחילתו מחילה דודאי גמר ומחיל, כיון שהלוה מוחזק, ואמר דבריו בפני שני עדים או עד אחד ע"ש. ובשו"ת יביע אומר (ח"ג חו"מ סימן ב) דחה דברי הערך השלוח וכתב שהדבר פשוט שגם להריטב"א מהני מחילה שלא בפניו, ועוד ביאר היב"א [באות א] שאפילו מחל לו שלא בפניו ושלח בפני עד אחד או עדים נמי הוי מחילה ע"ש. וכן הסיק היביע אומר [אות א] ולפי"ז הכא נמי כיון שראובן מחל לנועם אע"פ שהיה זה שלא בפניו של נועם הועילה מחילתו ונועם אינו חייב לו כלום, על כן אסור לו לקחת מנועם את פרעון החוב.

לזכרון עולם בהיכל ה'

אגרת ל בני הנעורים

נגעים ונגיעות

באדם בכוחם להטות, לאו דוקא את מחשבותיו ודעתו בלבד, אלא אפילו דברים מוחשים כשמינה ורואה. והוא שאמר: "אין אדם רואה את נגעי עצמו" מפני שאדם קרוב אצל עצמו, וקרוב פסול לעדות, ולכן אין אדם משים עצמו רשע. - שראיתו תלויה בנגיעתו, ולא לאמיתו של דבר.

ולכן יש להיזהר בדיבורו, ולהקפיד במיוחד כשמבקשים ממנו חוות דעת על חברו שפעמים רבות "הנגיעה", "החברות", "היחס" מערפלים ממנו את אופיו ותכונות האמיתיות אם לטוב אם למוטב. וכיבוד הדברים הוא, ראייתו ושמיעתו של האדם מותנית לרצונו הפנימי, ורצון זה מטה את דעתו, ולכן אין וודאות החלטית להכרעתו. ומשורש דברים אלו נאמר במסכת אבות (א'ו') "הוי דן את כל האדם לכף זכות". **ועם יסוד זה ניתן להבין אימרה ידועה** "כל הפוסל כמומו פוסל" - פירוש, כשרואים חובה ופסול באדם אחר, משמע שמכוח הנגיעה הטמונה בתוכו לראות את שברצונו לראות, היא המטה והמשכנעת את דעתו שכך הוא. שהרי הדברים רובם ככולם אפשר לראותם באופנים שונים, באור חיובי או שלילי. וכאן מתגלה פנימיותו שהרי היה יכול לראות באופן החיובי אלא שבחר את הצד ההפוך והשלילי דהיינו את הצד הקרוב אליו לשליליות שלו, וזהו מומו מפני שרצונו, ומחשבתו הוא רואה בחברו.

שכיח שאדם טרוד במעשה חסד או מצוה ומתיר לעצמו להתניחם בזילזול לדברים ולאנשים אחרים. והחסד בזה היות ונגוע במעשה החסד שעושה - שנוטה לחשוב שמאחר והינו עסוק וטרוד במעשה גדול כולם ראויים לשמשו ולשרתו כדי שיוכל להמשיך ולעסוק בו, ולכן מתיר לעצמו לדרוש מכולם לסדר למשמעתו, וממילא מותר גם לזלזל ודו"ק. **מסופר על הגר"ס** שהוזמן אצל עשיר אחד לסעודת שבת, והגר"ס עצמו ניהל את הסעודה. בוריות רבה ללא "שלום עליכם", ללא זמירות, קיצר בד"ת, אכלו ועברו ממנה למנה במהירות רבה עד שסיימו הארוחה. כשראה הגר"ס שהעשיר רמה על מעשיו, אמר לו שברצונו לומר דבר מה למשרתת האלמנה שבמטבח. "מצטער על שהטרחתיך לעבוד ביתר זרירות" - אמר בהתנצלות. "בורך הרב" אמרה, שכן בעל הבית מאריך מאד בסעודתו, וכל ליל שבת כשאני מסיימת את עבודתי, השעה מאוחרת והיתומים הקטנים שלי כבר ישנים ללא קידוש וסעודה, היום סוף סוף אוכה לבוא הביתה מוקדם לאכול ולשמוח עם ילדי.

אותו עשיר כעצם הסעודה, הזמירות, לא הרגיש בצער המשרתת - הוא היה "עסוק" במצוותו, הוא חשב שמותר לו. ויעוין בגמ' נזיר כג: בדברי חז"ל בעניין גדולה עבירה לשמה'ה יוכלו לעבודו באמת כרצונו (אור ההר).

מחדרו והכרעתו היתה נגד הש"ך, וכששאלו לטעמו ענה ואמר: שיש להורות שהיה קשה להכריע, אבל ה' עזר ומצאתי בספר חדש, אשר דן בסוגיה זאת ובמקרה זה בדיוק, ושם האריך בטעמו בטוב טעם, ופסקתי לכם כפסיקתו. וכשראה הש"ך את הספר הופתע שבעתים, שזה הספר הוא כתב עט ידו, שבו פסק אחרת מטענתו. - הנגיעה האפילה את דעתו, וראה את הדרך במבט אחר. **וזהו כוחה של נגיעה שמקלקלת את משפט השכל באופן שהאדם כבר לא מעלה על הדעת סברה אחרת המתנגדת לנטייתו.**

איתא בגיטין (מה.) (התרומה מובא בהמשך) "רב עיליש אישתבאי, יומא חד הוה יתיב גביה גברא גברא דהוה ידע בלישנא דציפורי, אתא עורבא וקא קרי ליה, א"ל מאי קאמר, אמר ליה: עיליש ברח עיליש ברח. אמר עורבא שיקרא הוא ולא סמכינא עליה, אדהכי אתא יונה וקא קריא, א"ל מאי קאמרה, א"ל עיליש ברח עיליש ברח. אמר כנסת ישראל היונה מתילא ש"מ מתרחש לי ניסא, וכו' יעו"ש. רב עיליש נשבה, יום אחד היה יושב עימו אחד שידע את שפת הציפורים, בא עורב והיה קורא, שאלו עיליש מה הוא אומר? א"ל: "עיליש ברח, עיליש ברח". אמר עורב שקח הוא ואין לסמוך עליו. אח"כ באה יונה והיתה קוראת שאלו מה אמרה, א"ל: "עיליש ברח, עיליש ברח". אמר כנסת ישראל נמשלה ליונה משמע שמתרחש לי נס. וכתב הגרעק"א "בספר הערוך הביא מסוגיא זו שרב עיליש ידע שיחת העופות, וכבר השיגו בסדר הדורות שכאן בסוגיה משמע להפך".

והנה ידוע שהערוך היה מקדמוני הראשונים ובוודאי שיש עומק לדבריו.

וכיאר הגר"ח (שיחות מוסר כ"ז, ל"א) שרב עיליש אע"פ שידע את שיחת העופות שאל מה אמרו הציפורים, משום שחשד בעצמו **שמה ששומע באוזניו הוא מה שליבו חפץ לשמוע, וכיון שאף אותו איש העיר ששמע כן, ידע ר' עיליש כי אמת הוא מה ששמע באוזניו.** אדם שומע מה שרוצה לשמוע, ורואה מה שרוצה לראות, הנגיעה והרצונות

"אמר חז"ל כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו" (נגעים פ"ב משנה ה'). - ישנה אימרה מפורסמת אצל בעלי המוסר: רגיל האדם להביט על פגמים שבזולת אפילו דבר דק של חטא ומשגה ולהכיר בהם, ולעומת זאת חסרון גמור בעצמו אינו רואה. "אדם קרוב אצל עצמו" וקרוב נגוע בעדותו ואין לסמוך על דעתו והכנתו, מפני שפעמים רבות אדם רואה מה שרוצה לראות ומכין מה שרוצה להבין. שהרי רוב ככל הדברים הדברים אפשר לראותם באופנים שונים, אפשר לדונם לכף זכות ובאותה מידה לראותם לצד החובה, אדם שירצה לראות זכות יראה, ואותו מעשה אדם אחר יכול לראותו כחובה. לכן הנגיעה הטכונה באישיותו ובהשקפתו של האדם בעוצמתה להטות את דעתו מקצה אחד למושגו. **בשם הגר"ס זצ"ל אמרו שכשם שהשוחר פוסל את הדיין מלדון ואין לסמוך על פסיקתו, כך כל נגיעה פוסלת את האדם מלהיות דיין על מעשיו ודעותיו.** ומצינו בכתובות קה: מעשה כרבי ישמעאל בן אלישע שהיה כהן וגם דיין הביא לו איש אחד ראשית הגז, שאלו מהדין אתה, אמר לו ממקום פלוני, אמר לו רבי ישמעאל משם עד לכאן לא היה כהן אחר ליתן לו? אמר יש לי דין להתדיין ואמרתי דרך אגב אביא למר, אמר לו פסול אני לדון אותך, ולא קבל ממנו. והושיב זוג דיינים אחרים במקומו וישב הוא והקשיב לדין והיה אומר לעצמו אם יטען כך ואם היה טוען כך, וכשראה כמה נטיה יש לו לצד בזכותו של אותו אדם, אמר תיפח נפשו של מקבלי שוחד, ומה אני שלא נטלתי ואם נטלתי שלי נטלתי שהרי ראשית הגז שייכת לכוהנים כך מקבלי שוחד על אחת כמה וכמה. משמע ששוחר ואפילו הדק ביותר ביכולתו להשפיע על דעתו, ואפילו של אדם גדול כרבי ישמעאל. שטעמא של שוחד אומרת הגמ' (שם) "כיון שקיבל ממנו התקרב אליו ונעשה כטופ, ואין אדם רואה חובה לעצמו" כך יש לומר באותה מידה 'הנגיעה', אפילו הדקה ביותר בכוחה להשפיע ולהטות. דעתו וראייתו של האדם מהקצה לקצה.

מסופר על בעל ה"שפתי כהן" (הש"ך) שהיה לו סיכסוך ממוני עם אחד מסוחריו העיר, והחליטו לילך לדין תורה, ומאחר שהש"ך היה ידוע לכל כגדול בתורה ויראה חששו להתדיין בעירם שלא מפני כבודו של הרב יראה חובה לסוחר ויטה את הדין, לכן החליטו לילך ולדון בעיירה אחרת רחוקה, וכן עשו, באו כעובדי אורח והגישו לרב הדין את טענותיהם, וישבו להמתין לפסיקתו. לאחר זמן מה יצא הרב

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

נעמי בת שרה

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת תזריע מצורע

"מי ימצא את הסודות החבויים מפרקי אבות?"

"התבוננו היטב בתמונה: תגלו 15 פריטים מסתתרים המסמלים מצוות ומידות טובות!"

הפריטים שעליכם לחפש:

מפת עולם - דע לפני מי אתה עומד - השגחה על כל העולם.
 סולם קטן - התקדמות הדרגתית בעבודת ה' ומידות.
 זכוכית מגדלת - בחינת המעשים והזהירות בפריטים הקטנים.
 שטר כסף קרוע - העולם הזה זמני וחסר שלמות - העיקר ההכנה לעולם הבא.
 שרשרת מפתחות - המצאות הן המפתחות להיכנס לעולם הבא ולזכות בשכר.
 לב זהב קטן - מידות טובות ולב טהור - עיקר מעלת האדם.
 כוס מים - עשיית חסד והשקיעה אחרים - עזרה לזולת בפשטות.
 שופר קטן - קריאה להתעוררות ולעשיית תשובה.
 חבל קשור - קשר אמיתי בין אדם לחברו ובין האדם לבוראו.
 משקפת - ראיית הנולד - לחשוב על תוצאות המעשים.
 נוצה לבנה - טהור מידות ונקיות לב.
 לוחות ברית קטנים - קבלת התורה וקיום מצוות מתוך קבלה גמורה.
 נר שבת - אור התורה והשכינה ששורה בבית יהודי.
 גביע כסף קטן - קידוש והבדלה - הבחנה בין קודש לחול, בין אור לחושך.
 שעון קטן - הזמן קצר והמלאכה מרובה - לנצל כל רגע בעבודת ה'.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"מי ימצא את ההבדלים בבית המנוגע?"

הכהן בודק את הכתם בקיר - אבל משהו בתמונה עצמה השתנה...

מצאו את 15 ההבדלים בין התמונות!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
 או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

ימי סבירת העומר

עם כל המידות הקודמות לא יוכל להעביר הדברים ועל כן ירכו את הכל ויכין להשפיע לאחרים - מדת היסוד. הצלחתו בששה תחומים אלו, יובילו אותו אל שלימות העבודה והגשמת רצונו יתברך ממנו המכונה מדת המלכות ובעת שישפיע על אחרים בפועל הרי זה שלימות שלימה של נותן ומקבל.

ויש להבחין שגם בכל מידה יש את ההתכללות וההתקשרות של כל המידות כולם מדת החסד שבחסד היא כח החסד לתת מעצמותו לאחרים.

מדת הגבורה שבחסד מצמצמת את החסד לעשותו גם כן לכל אחד לפי הראוי לו, אלא שזה תפקידה של הגבורה אולם כאן הוא לצורך יופיו של החסד עצמו שיראה כנותן.

מדת התפארת שבחסד היא הדיוק הנפלא של מצד אחד שלמות ושמחה שלמה מצד מי שקיבל, ושלימות מצד הנותן הן שהשפיע והן שהשאיר את הנותן הנכון.

מדת הנצח שבחסד מצד האהבה שבו למידת החסד וגורם שירצה לעולם להשפיע את החסד. שלימות אהבת החסד מעידה על קיומו לטווח הארוך לנצח.

מדת ההוד שבחסד יתכן שהוא היופי של החסד לפעול גם לצורך אותם אשר לא מגיע להם כל כך חסד, ועם כל זה להשפיע עליהם מעט בצורה מצומצמת לפי מה שנוכח לעשות עימם חסד. אשר עם כל הדין הדק לפרטים שיש בו הוא גם הוד והדר לרואים ומתבוננים בו.

מדת היסוד שבחסד מחשב כמה כח יש ביד המקבל להכיל את החסד ומשפיע עליו את החסד לפי יכולת הקיבול שלו.

מדת המלכות היינו פעולת הנתינה בפועל ויכולת השתמשות המקבל שאז נשלם כל מהלך הנתינה, אלא שזהו המלכות הכללית, ואילו המלכות שבחסד היינו הרגשת בעל החסד שהוא רק בעל פקדון לשפע שנשפע דרכו ואין הוא הנותן אלא הצינור בלבד. ואף שהדברים עדיין לא מספיק מדויקים, אבל חלקם קרובים אל הכנת אמיתות לפי פשוטן של דברים.

ומכאן יחכם החכם להבחין הלאה ביסודות המידות הקדושות להגביר חילו על ידי ידיעתו בהם לעבודת בוראו ביראה ואהבה ושמחה כדת מה לעשות, וכזה תדבק נפשו באהבת הבורא ויזכה לקיים כל דברי תורתנו הקדושה אמן.

השבועות מקריבים חלות חמץ וכו' לפי שבשבועות זה בחינה של הטיפה שהוא החמץ שגם הוא עצמו נתקדש בקדושה עליונה וכו' וזהו מה שאמרנו רבותינו וספרתם לכם דהיינו לשון ספיר ויהלום, שיעשה לכל הבחינות העיקריות של הטיפה שהם המח לכ ככד שהם ר"ת לכם וכו' שהמח לכ ככד הם מקום משכנם של הנפש רוח נשמה כידוע וכפי שהארנו במקום אחר.

ולכן נתן לנו ה"ת ברוב חסדו את שבועות אלו בכדי לתקן בכל שבוע ושבע את המידה והספירה שכנגד אותו השבוע ובכל יום את מידתו הפרטית והנה פירוט מהות המידות הקדושות יש להבינם בכדי לקחת דרך בהם לעבודת בוראנו ונביא ביאורם בכדי שיתעלה האדם בכל יום במידה השייכת אליו.

חסד - אהבת הטוב והתפשטותו לכל עבר.
גבורה - אהבת הצדק והמשפט וצמצום השפעת הטוב לראויים על פי דין.

תפארת - עיצוב הדמות על ידי המשקל הנכון בין שני קצה נטיות הנפש.

נצח - העברת האמת הלאה בעוצמה רבה למען יעמדו ימים רבים.

הוד - התאוות וההשפעה במידה מדויקת בתכלית גם בפרטים.

יסוד - יכולת ההבחנה והפרדת הטפל מן העיקר והשפעתו הלאה.

מלכות - השגת המטרה ותכלית המכוון.

נפש האדם נמשכת תמיד אל אחת משני הקצוות ימין שמאל אהבה יראה חסד משפט וכן הלאה. בתחילת דרכו האדם מטה את עצמו לצד החיובי חסד. עם הזמן ירגיש שחסרים לו גבולות ברורים לרסן את עצמו ויבחר בדרך הגבורה. כאשר יראה ששאינו מן הנכון להחזיק הרבה במידת הגבורה יטה עצמו אל הטוב אל מידת התפארת, הדרך הממוזגת המשלבת בין שתי נטיות נפשו. עכשיו שכבר מצא את האמת הנכספת - הוא יתלהב ויתעצם בצדקת דרכו, והיא תיהיה חזקה אצלו גם להשפיע על אחרים לנצח, והוא הנקרא נצח. בהמשך הוא ישפר את הדרך האמצעית שכבר על ידי שבכל פרט ופרט ישלים אתו בשלימות מהודרת וכבר יהיה ניכר עליו מרחוק את ההוד וההדר שחידד וחזק וביצר בגבורתו ועל ידי זה אחריסראו את ההוד - מידת הוד. לאחר שהשתלם ירצה להעביר לאחרים את התכונות המיוחדות אלא שבלא לפתח את הדברים

בספר זרע קודש (סוף פרשת בהר) ובכני יששכר כתבו שמ"ט ימי הספירה הם כנגד 'לב טוב' והיינו שיעשה אדם לעצמו כימים אלו לב טוב לעבודתו יתברך וכמו שאמר רבי יוחנן בן זכאי לתלמידיו על דברי תלמידו רבי אלעזר בן ערך שאמר "לב טוב עולה על גביה" רואה אני את דבריו שבכלל דבריו דבריהם לפי שלב טוב הרי הוא כולל כל המידות הטובות וכמו שהלכ נותן חיות לכל אברי האדם, כך הוא במידות של האדם שהם עיקר מהות חייו **כאשר יש לו לב טוב הרי הוא משלים את כל שלימותו כלפי אלוקים ואדם.**

וידוע שהמידות של האדם קשורות בקשר אמיץ עם המידות העליונות אותם מתקנים בכל ימי העומר חסד גבורה תפארת וכו' שמידת החסד ואהבה משפיע על כל בחינה את עניינה בסוד התקשרות והתכללות וכן מידת הגבורה להתגבר על היצר ולפעול בגבורה פעולות הרצויות ? וכן בתפארת שכנגד התורה הקדושה וכו' ויש להביא מהספר של המידות שאצלו ולהאריך בענין כטוב טעם ודעת.

וידוע מהרמב"ן ורבינו בחיי בפרשת אמור (כג לו) שימי העומר מעלתם עצומה והרי הם כחולו של מועד ימים גדולים ומרוממים מכל השנה כולה וכמו שהתבאר בדברי הרש"ש בנהר שלום והובא בהגהות שער הכוונות דף פ. שימי העומר הם שורש לכל השנה ובדרך שהולך בהם (בימי העומר) מולכים אותו כל השנה כולה ולכן נעשה תיקון לנשמתם של כלל ישראל להיות ראויים לקבלת התורה דוקא כימים קדושים אלו כי הם ימי חינוך וסמל לכל השנה ולכל חייו של האדם ובהם יוצאים ממ"ט שערי טומאה ונכנסים לשערי קדושה ועל כן הם ז' נקיים כפול ז' נקיים שהם ממ"ט ימים שהרי עם ישראל היו בכירא עמיקתא במצרים והקב"ה העלה אותם בלילה אחת שהוא ליל הסדר למ"ט שערי קדושה וזאת בכדי לעשות את הנס העצום של יציאתם ממצרים, אלא שסוד העניין הוא שלא העלה רק את נפשותם ולא את גופם, דאילו גופם היה במצב שפל מאוד ועל כן כאשר צריכים לחזור ולחבר את הנפש עם הגוף יש לתקן את הגוף הנגוף ולהעלותו לדרגה הנכונה על ידי טיהור וקידוש רמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בכדי שיוכלו לשרות עליו רמ"ח מצוות עשה ושם"ה מצוות לא תעשה ויתקדשו בקדושת התורה.

וראה בחת"ס על התורה (סוף אמור ד"ה ממושבותיכם) דכפסח אוכלים מצה ואילו בחג

הזדמנות נדירה להיות שותפים בבניין התורה!

בשל הריבוי העצום והמבורך של לומדי בית המדרש ובחורי הישיבה
בהשגחה פרטית נבנה בית מדרש חדש מרווח ומפואר בסמוך לישיבה
מרכז תורה שיאגד תחתיו את שוקדי התורה ויהפוך למגדלור רוחני

השלמת הבנייה תלויה בכם!

אנו זקוקים בדחיפות לתרומות עבור שכר פועלים,
ריהוט, ספריות, ספרים, ארון קודש, תיבה ועוד..

זכות נדירה!

כל התורם 2,600 ש"ח ומעלה - יזכה להכנס לברכה אישית בחדרו של מודנו ורבנו שליט"א
ושמו יונצח בלוח התורמים המקימים בהיכל בית המדרש החדש

לפרטים ולתרומות: 053-3155010 - הרב עמית גבריאלוב שליט"א

"וזהב הארץ ההיא טוב" - השקיעו בזהב נצחי, בתורה הקדושה!